

ДЖЕК СЛЕЙД
ЧЕРВЕНОКОСИЯТ ДЯВОЛ ОТ
ЛАРАМИ

Част 0 от „Ласитър“

Превод от немски: Деляна Чемширова, 1994

chitanka.info

1.

Още от самото начало Ласитър бе убеден, че е попаднал на вярна следа. Скочи от коня и се приближи към загасналото огнище. Полуовъглена торба с писма говореше достатъчно красноречиво за случилото се. Това беше пощата от нападнатия влак. Бандитите бяха отворили всички писма и пакети, търсейки пари и ценни предмети, и после бяха изгорили всичко ненужно. Само трима от разбойниците бяха лагерували тук. Явно тактиката им беше след успешно нападение да се разделят на малки групи и да се пръснат на всички посоки, за да объркат преследвачите си.

Ласитър се усмихна злобно. Тримата щяха да му паднат в ръцете. Ако през деня успееше да ги догони и да ги спипа на някое удобно място, с бандата бе свършено. Престъпниците бяха плячкосали два милиона в злато и пари. Торбата с пощата, която тримата бяха домъкнали дотук, бе само малка прибавка към останалото.

Два милиона! Това бе сума, която би завъртяла главата на всеки обикновен човечец. Кой можеше да си представи толкова много пари на куп! Ласитър нямаше намерение да се бави дълго тук. Обърна отново коня си и понечи да го яхне, но в този момент зад гърба му нещо изшумоля. Той замръзна на място и изви бавно глава. На десет крачки зад него стоеше набит, едър, около четиридесетгодишен мъж. Ласитър изруга ядно наум. Предния ден си бе позволил да се приближи твърде много до тях. Бе се държал като истински аматьор. Набитият не беше сам. И тримата го бяха издебнали. Другите двама излязоха иззад скалата вдясно от него с насочени револвери. Ухилиха се широко и злобно.

— Проклет копой! — изсъска ехидно едрият бандит. — Какво ще кажеш сега? Мислеше, че си ни пипнал, но стана точно обратното.

Погледът на Ласитър се плъзна по лицата им. Тия негодници нямаше да се церемонят с него. Знаеха много добре, че с бандата е свършено, ако ги заловеше, и в тях бе заговорил дивият инстинкт за самосъхранение. Този път бяха взели голяма плячка. Ако се оставеха

да ги спипат, това нямаше да е само краят на бандата, а щяха да загубят и плячката. Бяха трима и знаеха, че преследвачът им е сам. Оставаше им само едно: да натиснат спусъка, без много да му мислят. Револверите им просветнаха и изгърмяха, без някой да бе дал заповед за стрелба. Изстрелите прозвучаха почти като един и Ласитър всъщност трябаше да е мъртъв, улучен от три патрона едновременно. Но той бе предугадил частицата от онай секунда, в която те щяха да стрелят.

Със скок като истинска пантера той се хвърли настани и поsegна към пушката, която висеше на една от гайките вляво от кобура с револвера. Нямаше нужда да откача едрокалирената двуцевка, а само трябаше да я повдигне. Там, където стоеше допреди малко, профучаха куршумите и се стрелнаха зад огнището в гъстия храсталак, който цяла нощ бе предпазвал разбойниците от вятъра. И трите патрона не улучиха, защото Ласитър не беше вече на мястото, където току-що бе стоял. Мина само миг. Сега бе негов ред. Нямаше да им даде втора възможност.

Дръпна двата спусъка. Разнесе се гръм, подобен на тътен. От дулата проблеснаха пламъци, светъл дим се разнесе бързо из въздуха. Куршумите иззвистяха и повалиха двамата мъже обратно в скалите, откъдето така ненадейно се бяха появили.

Със скок Ласитър се изправи на крака, отвори пушката и изтръска на земята празните гилзи, които бяха толкова горещи, че продължиха да димят в тревата. Мушна два нови патрона, затвори оръжието и пристъпи към бандитите. Само едрият мъж бе все още жив, с другите двама бе свършено. Но и на него не можеше вече да се помогне.

Ласитър коленичи до ранения и попита:

— Кой си ти?

Мъжът лежеше със затворени очи. Широкото му лице бе плювнало в пот. Явно изпитваше силна болка. Ласитър прехапа долната си устна. Нямаше намерение да убива, но в ситуацията, в която го бяха поставили, те не можеха да очакват от него нещо друго.

Мъжът повдигна клепачите си и го погледна в лицето.

— Върви по дяволите! Всички вие вървете по дяволите! — произнесе през зъби и отново притвори очи. Главата му се килна

настриани. Беше мъртъв. Дори през последните мигове от живота си бе изпитал единствено омраза.

Ласитър остави пушката и претърси джобовете му. Искаше да научи нещо повече за този човек. Намери обаче единствено пари, два пръстена, скъпоценна брошка и шепа перли — все неща, отнети от пътниците или от пощенската торба. Върна всичко обратно. Не можа да идентифицира и другите двама. И в техните джобове имаше само плячкосани скъпоценности, които не му бяха нужни. Премести труповете под издадена напред скала и ги затрупа с камъни. Беше им благодарен единствено, че го нападнаха на място, където имаше достатъчно камъни. Въпреки това работата му костваше доста усилие. Накрая изпразни барута на няколко патрона и го запали върху гроба, за да предпази телата от лешоядите. Нареди седлата, шапките и кобурите им като надгробна плоча за онези, които минеха оттук и познаеха по тях собствениците им.

Пусна и конете им на свобода. С нищо не искаше да се издаде по чии следи беше тръгнал.

Не го задоволяваше развитието на събитията. Имаше намерение да преследва мъжете до крайната цел, с надеждата да открие цялата банда и да сложи край на машинациите на задкулисните ѝ вдъхновители.

Досега разбойниците бяха нападали влакове в Ларами, Синклер, Роулинс и Крестьн, но никога не бяха плячкосвали повече от четиридесет до осемдесет хиляди долара. Този път бяха решили да превземат влака още в Елко, Невада, и бяха успели. С калифорнийското злато ставаха над два miliona.

Близко беше до ума, че след подобен удар банката ще се пръсне и никога повече няма да се събере.

Но къде оставаше справедливото възмездие?

Не! Разбойниците трябваше да бъдат заловени и наказани за назидание на другите, дръзнали да последват примера им.

Ласитър бе изпратен от Бригада Седем по следите им, за чест и слава на бригадата, разбира се. Бе стигнал почти до целта, преследвайки тримата бандити, и беше сигурен, че ги е спипал. Но те откриха огън и трябваше да ги убие, за да спаси кожата си.

Щяха ли някога да го разберат момчетата и шефовете във Вашингтон? Съмняваше се.

Хората от Бригада Седем бяха разбрали, че леговището им е в Ларами. Главната им квартира по всяка вероятност се помещаваше в доста съмнителната кръчма на име „Девилс Плейграунд“, притежание на жена, и то на изключително красива, певица и танцьорка, която излизаше на сцената в своята кръчма в късните часове и разхвърляше дамските си атрибути из залата, за да достави удоволствие на гостите.

Такава беше информацията от Бригада Седем.

Ласитър бе напрегнат.

Все още не беше стигнал Ларами. Пътят на тримата явно водеше натам, но следата беше прекъсната.

Ласитър се огледа с надеждата да се натъкне отново на хора от бандата. Усилията му бяха напразни. Намираше се недалеч от Флагстаф. Слезе от коня с намерението да си направи бивак тук. Не искаше да влезе в града през нощта. Започна да стъква огън.

Смрачаваше се. Изведнъж се чу конски тропот. Ласитър посегна към револвера и се изправи.

Към него се приближаваше самотен ездач, който вдигна ръка и извика:

— Здравей, мучачо! Ще се намери ли място и за мен край огъня?

Това беше въпрос, на който никога не се отговаряше, във всеки случай не и с олово.

Конникът се приближи в тръс, спря и скочи от седлото.

— Аз съм Анди Харингтън! — представи се мъжът и се ухили широко.

Беше висок, снажен човек, около четиридесетте. Лицето му бе гладко обръснато. Ласитър го взе за някой от последните следотърсачи.

Поне на такъв му приличаше. Беше изключително симпатичен, но в момента, когато му подаде ръка за поздрав и той я стисна, с другата светкавично извади револвера си и го насочи към Ласитър.

— Аз съм...

— Знам кой си, Ласитър! — кача мъжът и се ухили. — Не обичам да ми се месят в работата. Трябваше веднага да стрелям. По дяволите, защо не го сторих!

Ласитър се усмихна.

Анди Харингтън го пусна и прибра обратно револвера.

— Нямаше късмет с тези тримата. Затова и не ти натрих носа — засмя се той. — Любопитството ти нарасна, нали? Почакай малко! Ще

оседлата коня и ще говорим.

Ласитър го проследи с поглед.

— Гълтка уиски? — попита едрият мъж, докато поеше коня от шапката си, и преди да беше получил отговор, му подхвърли бутилката. — Вървеше по следите на Крис Сингър и двамата му помощници! — продължи, когато седна до него. — Дребни риби! Но те щяха да подминат Ларами. Негодниците имаха нареддане да яздят до околностите на Шайен и от там да доведат нови коне. Никой не знае, че при нападението в Елко изгубиха не само част от своите хора, но и значително количество коне. Затова им беше трудно да се пръснат и цялата банда бе обхваната от паника. Ако шерифът на Елко не беше толкова глупав, можеше да ги спипа всичките. Но да забравим това! — Потри ръце, усмихвайки се лукаво. — Той не успя да ги хване, затова ние сме тук. Имаш ли представа какво е долу-горе възнаграждението? Обзала гам се, че не можеш да отгатнеш!

— Няма защо, ти ще ми кажеш!

— Десет процента! — Очите на Анди Харингтън светнаха. — Двеста хиляди долара! Как звучи само! Двеста хиляди! — Той извади провизиите си, покани Ласитър и започна да яде, без да отмества поглед от него. — Разнася се като фанфарен звън. Публикувано е във всички вестници и подтиква всевъзможни хора към действие. Това е цяло състояние, Ласитър! Да обединим силите си! Чувал ли си нещо за Шелис или за Мадънс? Всички са наоколо. Банда мародери, казвам ти, които пред нищо не се спират. — Погледна го въпросително и Ласитър поклати замислено глава. — Не прося — продължи Анди Харингтън. — Мога и сам, но тогава ти ще си мой конкурент и ще трябва да те застрелям.

Изведнъж вместо хляба в ръката му отново се появи револверът. Добре боравеше с него, трябваше да му се признае. Наистина, защо да не се съюзят? Поне в началото, помисли си Ласитър. Идваше време, когато щеше да има нужда от помощ. По всичко личеше, че този човек знае много повече за бандитите от него.

— Прибери желязото! Спечели.

Анди Харингтън се ухили, мушна револвера в кобура и му подаде лявата си ръка.

Този път Ласитър не я пое, а изчака, докато не протегна дясната си. Но проклетникът толкова бързо извади с лявата колта, че Ласитър

въобще не можа да забележи откъде.

— Който подава ръка на Анди Харингтън, после трябва да си преброи пръстите — забеляза малко самохвално. — А който играе с Анди Харингтън покер, по-добре да вземе дявола за партньор. Но осмели ли се някой да се бие с мен, си изпросва куршума, без дори да е разбрал откъде ще му дойде.

Анди се засмя, прибра втория „Колт“ под якето си, облегна се назад и продължи да яде.

— Тримата, които застрелях тази сутрин, бяха...

— Крис Сингър и приятелите му! — кача Анди, дъвчейки.

— Кого друго познаваш от тях?

При този въпрос едрият мъж се засмя.

— Мислех, че сме партньори! — направи се на обиден Ласитър.

Лицето на Анди замръзна. Той погледна сериозно събеседника си.

— Имената не са от значение! Разбиращ ли?

Ласитър кимна.

— За мен, и въобще за нас, не е важно кой на кого оседлава коня и чисти обувките. Ще спечелим двеста хиляди, ако заведем само шефа им в Елко, а копелето трябва да признае, че наистина е шефът. Но в това не виждам никакви проблеми. Ако го пипнем, ще проговори веднага, но най-напред трябва да го хванем.

— Кой може да е той? Имаш ли някаква представа?

— Онази мръсница! — заяви убедено Анди Харингтън. — Кой друг? Само трябва да го докажем.

— Присила ли?

Едрият мъж кимна отривисто.

— Точно за нея става дума.

— Тя е собственичката на кръчмата в Ларами.

— „Девилс Плейграунд“! — Анди Харингтън се засмя. — Говорят, че допуска до себе си и дявола. Затова човек трябва да внимава. Който влиза в леглото ѝ, не е лошо да знае, че може да го срещне там.

И двамата се засмяха. Ласитър не отдаваше значение на подобни преувеличения. Лицето на Анди отново се скова.

— Наистина, Ласитър, тя е шефът, кой друг. Мъжете играят по нейната свирка, дори и да не изглежда така отстани.

— Доказано ли е, или са само празни приказки?

Харингтън се засмя.

— Ако имаше сигурни доказателства за нея, отдавна щеше да лежи в затвора!

— Как мислиш да се добереш до нея?

— Толкова е просто! Ще я спипаме двамата и ще я притиснем така, че въздух да не ѝ остане. Тогава ще проговори и всичко ще си признае. В края на краишата, тя е жена. Но е като змия. И е голяма развратница! Не бива да се поддаваме. Ако някой от нас не ѝ устои, тогава...

— Мен не ме слагай в това число — прекъсна го грубо Ласитър.

— Аз искам обещаните двеста хиляди долара! — заяви Анди. — Жени има под път и над път. И от нейната класа. Всеки, който ме познава, знае, че мисля така.

Ласитър се ухили.

— Неуязвим ли си? — поинтересува се Харингтън.

— Със сигурност!

— Значи, ако нямаме неприятни изненади в това отношение, парите са ни в кърпа вързани! — забеляза двусмислено той, засмя се и посегна към бутилката с уиски. Пи продължително.

— Добре го каза това за обещаните двеста хиляди долара. И аз ги предпочитам — каза Ласитър.

— Мъжете около нея са Виктор Марсуел и Хенри Уорън — продължи Анди. — И двамата са костеливи орехи. Можеш да ги разкъсаш на парчета и пак няма да проговорят. Не! Достатъчно дълго мислих, Ласитър, повярвай ми! Ще стигнем най-лесно до целта само ако хванем Присила и я притиснем. Ти на какво мнение си?

— Щом така казваш...

Анди Харингтън кимна доволен.

— Къде искаш да я пипнем? На сцената ли? Мога да си представя само колко хора я пазят, особено след успешния удар в Елко!

— За това ще говорим утре, Ласитър! Днешният ден беше дълъг. Изморих се, докато те настигна — прозя се шумно Харингтън и се излегна.

Мъжът от Бригада Седем дълго мисли дали можеше да разчита на този човек, но той, изглежда, познаваше доста от бандитите, а Ласитър знаеше толкова малко за тях.

Анди Харингтън! Напрегна паметта си. Беше чувал някъде това име. Не можа да си спомни и заспа с тази мисъл.

2.

Ларами се намираше в подножието на над осемдесет хиляди фута висок планински масив. Градът, някогашен търговски център, се бе променил много с годините. Живееше от многобройните ранчота и ферми, от мините, дърводобива и златодобива, а от няколко години и от железницата от трансконтиненталната линия, която свързваше Ларами с много други градове и с два океана. Това се усещаше по атмосферата, която цареше тук, и не оставаше скрито и за чужденците, независимо дали пристигаха на коне, с дилижанса или с влака. Ласитър не идваше за първи път в този град, чийто пулсиращ живот винаги го омагьосваше. И Анди Харингтън не се чувстваше по-различно.

Отдавна бе минал обяд, когато двамата, яздейки един до друг, пристигнаха.

Кръчмата на Бети още съществуваше, въпреки че старата пияница отдавна бе предала богу дух. Как ли изглеждаше новата Бети? Със сигурност по-млада. На мястото си беше и бръснарницата на Ханк, само че жалка и мизерна в сравнение с новата, която бе по-голяма и модерна и в която се извършваше къдрене и боядисване на коси — за блондинките — с помощта на кислородна вода. Освен това салонът държеше вратите си денонощно отворени за изисканата клиентела. С такава конкуренция стariят Франк сигурно трудно се справяше.

Той имаше навика да разказва на клиентите си всевъзможни истории. Режеше косите и приказваше ли, приказваше и когато беше готов с прическата, историята често още не беше свършила, което принуждаваше клиентите да седят до края ѝ. А Ханк имаше само един стол. Сигурно се бе научил да разказва по-бързо.

Кръчмата „Девилс Плейграунд“ беше построена наскоро и представляваше най-голямата забележителност на Майн стрийт, по-голяма и от най-новия универсален магазин. Намираше се точно срещу гарата и бе построена навътре между високи дървета, с просторно

място за каруците и конете. Тук идваха хора отдалече, особено на платежния ден на фермите и стопанствата. Тогава в кръчмата „Девилс“ настъпваше истинско оживление. В задните стаи се играеше настървено, печалбите бяха високи, но много повече бяха загубите. На един печеливш се падаха десет изгубили. Естествено, на вратата пишеше точно обратното.

Освен това тук беше Присила, тази червенокоса съблазнителна лейди. Тя се стараеше да измъкне парите на господата, като ги караше да пият все повече и повече.

Когато Ласитър, след като наеха с Анди Харингтън стая в хотела, влезе в салона, на сцената тъкмо бе излязла Присила.

Залата приличаше на лудница. В гости редици около подиума се тълпяха миньори, златотърсачи, каубои, горски и полски работници, които направо я засипваха с парите си. Поне така се стори на Ласитър.

А песента дори не беше нова.

„Покажете си крачетата, покажете си обувчиците и погледнете трудолюбивите перачки“ — пееше тя с тембър, който рядко се срещаше. Трябваше да ѝ се признае, че бе изключително надарена артистка.

Тълпата бушуваше.

Тогава съблазнителната красавица започна да се съблича и да представя какво може да принадлежи към бельото на една жена.

За всеобщо удоволствие тя имаше пет поли. Когато Ласитър се приближи към бара и си поръча уиски, и петте поли лежаха на пода, а пред замаяната публика се показаха стройни, дълги бедра.

„Те перат ли перат през целия ден и, ах, по дяволите, какво трябваше да се свали съвсем набързо?“ — пееше тя, а красивите ѝ очи искряха.

— Големите сutiени, точно те трябва да се свалят!

Тогава Присила метна във въздуха розовия корсет с черни пайети и закрачи напред-назад по сцената с дългите си бедра и голи гърди.

А как само се мятаха тези прелестни гърди, въртяха се в кръг и се люлееха надолу-нагоре!

Мъжете крещяха, ръкопляскаха, тропаха с крака, а някои от тях, напълно загубили контрол, се премятаха между столовете и масите. Ласитър бе убеден, че тези полудели хора направо биха се застреляли, стига да пожелаеше атрактивната лейди.

Той плати и изпи уискито. Тази жена бе пленилно красива, трябваше да ѝ се признае.

Умееше да грабне ума на повече от четиристотин мъже!

Ако тя беше главатарят на бандата, както твърдеше Анди Харингтън, то Ласитър бе дошъл в Ларами изключително заради нея. Но не и за да се наслаждава на изпълнението ѝ. По-добре не!

Бе излязъл от хотела с намерението да намери шерифа, но го привлече шумът от „Девилс Плейграунд“. Крайно време беше да върви. Стана и се отправи към вратата, а мъжете викаха и крещяха до пресипване.

Присила продължи играта си.

„Покажете си крачетата, покажете си обувчиците... ох, по дяволите, какво още трябва да се махне“...

— Чорапите, чорапите, те са наред! — изрева тълпата в един глас. — Да, те трябва да се свалят! Искаме да видим голи крака...

Ласитър се спря на вратата. Номер ли беше това! Присила се обърна с гръб към разбеснялата се публика, нави надолу единия чорап и така завъртя задника си, че мъжете закрещяха от въздорг.

Той бързо излезе навън и затръшна вратата. Екстазът на тълпата ехтеше на улицата като буря. Ласитър се отдалечи.

В офиса на шерифа Франк Хакер светеше.

Мъжът от Бригада Седем не го познаваше. Той трябваше да е информиран за пристигането му и да е готов да му окаже всяка помощ.

Франк Хакер бе нисък слаб мъж на около петдесет години. Той се изправи, излезе иззад бюрото и огледа късния гост от главата до петите.

— Вие ли сте Ласитър?

— Да! Нещо не е ли наред?

Шерифът седна върху бюрото и кръстоса ръце.

— Казаха ми, че сте висок, но чак толкова...

— Първите впечатления често лъжат!

— Седнете!

Ласитър зае посоченото място, като държеше шапката си в ръка.

— Знам, че трябва да ви помогна — заговори отново шерифът, — и веднага ще го направя, само ми кажете с какво.

— Разбойниците са задигнали в Елко два miliona.

— Чух за това. Може би очаквате от мен да знам къде са тези два милиона?

Ласитър се засмя.

— Кои са бандитите? В момента е много по-важно да си отговорим на този въпрос. Току-що бях в „Девилс Плейграунд“. Жената, която излиза на сцената, изглежда, е шефът на бандата. Вярно ли е?

— Ласитър, мислите ли, че ако бях сигурен, досега нямаше да я натикам зад решетките?

— Тя има ли нещо общо с грабежа?

— Това също не мога да докажа!

— Но имате свое предположение!

— Да, дори повече. Знам нещо, но за съжаление не мога да го докажа пред съда.

— И какво е то?

— Каквото и вие знаете.

— Шерифе!

— Тя е главатарят!

— Присила?

— Да, но нямам доказателства! — наблегна на думите си шерифът. — Отново старата песен.

Ласитър само кимна.

— Всеки престъпник използва всевъзможни хитрини и номера, за да се изпълзне от закона, а ние сме задължени строго да се придържаме към него! — недоволстваше шерифът. — Смешно, нали? Чакам наистина да се появи някой, който хич да не му дреме за това и да действа по същия начин като бандитите, да залови един от тях и така да го притисне, че онзи да признае всичко.

Ласитър се усмихна. Същият подход като на Анди Харингтън. Шерифът ясно му даваше да разбере, че трябваше да започне така, за да продължи по-нататък. Какво ли знаеше този човек за Бригада Седем! Ласитър беше разочарован. Надяваше се, че ще научи нещо повече. Това, което говореха, предполагаха и мислеха, че знайт хората, не му помагаше с нищо.

— Не се ли опасявате, че след успешния удар в Елко бандата се е разпръснала доволна?

Шерифът се усмихна снизходително.

— Искате да кажете, че вече са си напълнили гушите и са достатъчно богати, за да продължат по същия начин?

— Възможно е!

Шерифът се изсмя високо.

— Тези нещастници никога не могат да задоволят апетита си. И защо да престават? Сега се чувстват по-сигурни отвсякога. Съжалявам, но не мога да ви помогна. Надявам се, че ме разбирате, господин Ласитър!

Той се изправи и двамата си подадоха ръце. Ласитър му пожела лека нощ и напусна офиса.

Навън бе станало тъмно. Уличните лампи бяха запалени. Прозорците светеха. Все още се забелязваха минувачи. Напразно се бе срещнал с шерифа. Съжали, че не остана в кръчмата на бара. Поне щеше да слуша циничните песни на Присила.

Сцената беше празна, но залата бе все още претъпкана. Бе толкова шумно, че едва ли някой чуваше и собствените си думи. Даде знак на бармана с ръка. Мъжете чакаха второто появяване на Присила. На сцената висеше таблица, на която беше написано:

„Уважаеми господа, нашата Присила ще ви засвидетелства внимание след петнадесет минути.“

Петнадесет бе изписано с цифри. На всеки пет минути по сцената пробягваше забързан служител, изтриваше числото и пишеше ново, всеки път придружаван от все по-силни аплодисменти. Когато мъжът написа нула, ръкопляскирането стана извънредно бурно. Кръчмата отново заприлича на лудница. Мъжете се струпаха около подиума. Някои бяха толкова пияни, че стояха на краката си само защото тълпата ги поддържаше.

Ласитър не вярваше, че градусът на еуфорията можеше да нарасне повече. Но когато най-после се появи червенокосата красавица, въодушевлението прие небивала форма. Мъжете отпред се сбиха, защото някои от обезумелите се спуснаха към сцената, за да докопат съблазнителната жена, а други им препречиха пътя.

Настана такава бълсканица и бутане, че чашата на Ласитър изведнъж се оказа празна, без въобще да бе пил от нея. Настъпи

нетърпима връява, докато мъжът на пианото удари няколко такта и Присила зае поза.

Все още човек трудно можеше да чуе приказката си, но духовете се поукротиха. Присила запя песента за стройната Мери-Лу, заради която големите кораби не можели да отплават, защото екипажът непрекъснато се връщал пред вратата ѝ. Песента беше известна, цялата пияна и развиляла се тълпа ревеше в хор. Нищо повече не можеше да се разбере.

Ласитър си поръча още едно уиски и този път успя да отпие, без да бъде бълснат или настъпен.

В припева се разказваше как Мери-Лу отваряла вратата на своята спалня и посрещала поредния моряк от екипажа.

„Влез, мое малко момче, и ме хвърли така на леглото, че да полетят парите от джобовете ти. Иначе няма да съм мила с теб!“ — пееше Присила и около четиристотин мъже в кръчмата и още двеста на улицата пригласяха заедно с нея.

Този уличен шлагер имаше десетина строфи. Но и десет строфи свършваха все някога. Тогава се спуснаха келнерите с пълни табли и си запробиваха път към онези, които не бяха платили сметката.

Присила се готвеше за следващия номер. Навлече още няколко поли и наметна голите си рамене със златист воал. Всички знаеха какво ще последва. Песента за перачките. Мъжът зад пианото иззвириса първите тактове, докато келнерите и преди всичко Присила станат готови.

Разнесе се бурно ръкопляскане, когато на светлината на рампата се появи червенокосата жена.

Тя повдигна ръка и изчака, докато настъпи тишина.

— Момчета, вие я знаете! — извика със съблазнителен глас. — „Покажете си крачетата...“

Бурни аплодисменти заглушиха останалата част.

Някой потупа Ласитър по рамото. Той се обърна и видя симпатичен мъж, който се усмихваше.

— Ти си Ласитър, нали? — запита непознатият.

— Да — отговори той и кимна с глава, в случай че не го чуе.

— Анди Харингтън е тук отзад! Ела с мен, ще те заведа при него — каза мъжът с любезна усмивка.

Ласитър пъхна празната чаша в ръцете на стоящия до него, който нищо не забеляза, защото отпред на сцената паднаха първите поли. Червенокосата красавица остана почти гола. Не, Присила не се скъпеше. Уискито в нейното заведение струваше скъпо, но затова пък тя предлагаше нещо повече.

Ласитър последва мъжа, който си пробиваше път към задната врата. Измъкнаха се от навалицата, но вместо да тръгнат по стълбите нагоре, заслизаха надолу. От двете им страни светеха фенери с очертани от сажди стъкла, за да приглушават прекалено ярката светлина. Непознатият го въведе в голямо помещение.

Ласитър се опита да спре още на прага, но зад него изведнъж се появиха други, които опряха револвер в гърба му и го избутаха напред.

Ситуацията беше недвусмислена. Анди Харингтън лежеше в ъгъла. Бе смлян от бой. Гледаше към Ласитър с изцъклени очи, а от устата и носа му течеше кръв.

Посрещнаха го четирима високи и широкоплещести мъже на не повече от тридесет години. Всички те се усмихнаха злобно и се приготвиха за бой. Юмруките им бяха като ковашки чукове.

Предводителят им беше рус мъжага с четинест мустак и белези от шарка. Той се приближи, размахвайки ръце към Ласитър.

— Слушай ме добре, глупако. Анди Харингтън не искаше да си отвори устата и сега го виждаш на какво дередже е. Накрая се раздрънка като кречетало, но много късно. Кажи си името, откъде си и кой те праща. Но не се опитвай да ме заблуждаваш, защото лошо ти се пише!

Ласитър си помисли за револвера, но в този момент някой зад гърба му го измъкна от кобура.

Нямаше никакво желание да бъде пребит и да остане да лежи в ъгъла като Анди Харингтън. Бяха много, но това не го обезкуражи. Пред него стояха четиридесетимата, смели Анди Харингтън, до него беше мъжът, който го доведе и когото послушно последва. А зад гърба му чакаха още двама с револвери в ръце. Всичко това премина за секунди през главата му, но в следващия момент той се поддаде на войнствения си инстинкт и се хвърли напред със свити юмруци.

Очите на бандитите заблестяха триумфиращо. Това беше по вкуса им! Насреща им бе излязъл човек, който искаше да мери сили с

тях. Ох! Те настървено се спуснаха към него, за да покажат на кучия син колко струва. Но сметките им излязоха криви.

На хвърлиха се всичките едновременно. Седем наведнъж. Но Ласитър започна да се съпротивлява, да удря и рита като фурия. Стовари юмруците си върху двама от тях и събори още един на земята, преди да бъде засегнат чувствително.

Но в следващия момент получи странично кроше, което го залепи за стената. Това беше десницата на големия рус мъж. Проклетникът си разбираше от работата. Той се ухили дяволски и се опита с двоен удар да го срине на земята.

Ласитър избегна удара, събра сили и с дясното кроше го събори на пода. Мъжът остана да лежи проснат по гръб и не се мръдна повече. За съжаление, Ласитър не можеше да се наслади на този миг. Те все още го превъзхождаха. Размаха юмруци и ги стовари с все сила върху един от тях, но самият той получи членен удар, който го свали на земята.

Светът се завъртя пред очите му, чу да тичат хора и да се удрят врати. Изведнъж до слуха му достигна песента на Присила.

*„Капитанът беше пръв, бе наперен като лъв.
Но когато Мери Лу го изпрати по зори,
той си тръгна изцеден, с поглед изнурен.“*

Какъв глас имаше само! Но ревът на публиката го заглушаваше.

Още веднъж се хлопнаха врати и повече нищо не се чу. Ласитър се повдигна, изправи се на колене и остана неподвижен. Бе тъмно като в рог. Но тогава някой простена.

— Анди? — извика той тихо, взря се напрегнато в посоката, от която дойде звукът, но нищо не можа да забележи.

Някой се размърда.

— Ласитър? — бе Анди Харингтън.

Мъжът от Бригада Седем се изправи и пипнешком се запъти към него.

— Кои бяха тези хора? — попита, запали кибритена клечка и се огледа за лампа.

— Нямам представа — изпъшка Анди.

— Какво? — Ласитър се загледа в него объркан. Клечката доторя и опари пръстите му. Той изруга и я захвърли на земята. Драсна нова и запали лампата на стената.

— Намираме се в „Девилс Плейграунд“, Анди! Наистина ли не знаеш кой те подреди така?

— Не. — Той протегна ръце, Ласитър се приближи и му помогна да стане.

Почука се.

Двамата се спогледаха. Мъжът от Бригада Седем откри револвера си върху една от масите и бързо го взе.

— Да? — извика той.

Вратата се отвори и пред тях се появи непознат човек.

— Нося поръчката, сър!

Беше един от келнерите. Носеше храна и пие, и то най-малко за десетина души. Той избута напред количката за сервиране. Заедно с него в стаята нахлу и шумът от салона.

— Но аз нищо не съм поръчвал! — възмути се Анди Харингтън.

Келнерът го изгледа пренебрежително.

— Тогава е бил някой друг от вас — отговори той и избута количката до средата на стаята. — Не се вълнувайте, всичко е платено — каза той и напусна помещението. В стаята за миг отново нахлу шумотевицата от салона.

Ласитър издърпа един стол, седна и започна да яде.

— Не е за нас! — забеляза Анди.

Но той го покани с недвусмислен жест.

— Сядай и започвай! Те те пребиха. Приеми го като обезщетение.

Харингтън опира сцепените си устни и изкриви лице от болка.

— Смаза ли ги от бой?

— Съборих някои от тях на земята, после и аз паднах. Когато се опитах да се изправя, всички бяха изчезнали. До един! Наистина ли не ги познаваш? Какво те питаха?

— Кои сме ние — ти и аз!

— Какво?

Анди Харингтън се засмя и сви рамене.

— Не познавам никого от тях. Ако бяха от бандата на Присила, щях да видя поне едно познато лице и ти нямаше да имаш възможност

да ги пратиш по дяволите. Но да оставим това. — Очите му блеснаха.
— Знаеш ли къде се намираме?

Ласитър се досети за какво намекваше Анди и изкриви лице.

— Нищо не сме подготвили — отбеляза той.

— Какво толкова има да подготвяме? Веднага щом я заловим, нейните хора няма да смеят да ни нападнат. Ще изчезнем нанякъде с техния файтон. Все ще ни хрумне накъде. Важното е, че ще е в ръцете ни.

— Намираме се в кръчмата й, но това не означава, че сме се добрали до нея.

— Да опитаме!

Ласитър посочи към празния му кобур.

— Нямаш дори револвер.

Анди Харингтън се ухили, бръкна под якето си и извади втория „Колт“, който мъжете не бяха намерили.

— С какво друго мога да услужа? — попита подигравателно той.

Ласитър продължи да яде и отпи глътка уиски. Бе се съгласил на партньорство, но съвсем не бе имал предвид, че толкова бързо ще бъде поставен пред дилемата дали да пристъпи закона. Отвличането на хора се наказваше със смърт, а съвсем не беше сигурно, че Присила е шефът на бандитите. Не се знаеше дори дали е от тях. Действията им щяха да бъдат оправдани единствено ако това се окажеше вярно.

Но той въобще не споделяше увереността на Анди Харингтън. Не бе в стила му да разчита на предположенията на един непознат.

— Престани да ядеш и ела с мен! — настоя Харингтън.

— Ако ни забележат, всичко отива по дяволите — промърмори, дъвчейки, Ласитър.

Реакцията му изненада Анди.

— Какво ти стана? Шубето ли те хвана?

— Нищо не сме подготвили — напомни Ласитър.

— Какво има да пригответяме? Ще се качим горе при нея. Ако някой ни попита какво желаем, ще изльжем, че сме нейни обожатели. Чуваш ли? Изглежда е слязла от сцената. В салона е настъпила тишина. Значи ще я спипаме!

Анди Харингтън почака още миг, но когато видя, че Ласитър не се помръдна, тръгна бързо и решително към вратата.

Мъжът от Бригада Седем го последва. След като беше казал А, трябваше да каже и Б. Нищо не можеше да промени. Анди Харингтън се ухили доволен.

3.

В кръчмата „Девилс Плейграунд“ беше станало тихо. Присила бе изиграла и последния си номер и всички гости — миньори, златотърсачи, каубои, дървари и кочияши напуснаха салона. Останаха само постоянните клиенти, а заедно с тях и пианистът, когото Анди Харингтън и Ласитър чуха, когато стигнаха до стълбата и се спряха на първото стъпало. Коридорите и стълбището бяха ярко осветени. Харингтън знаеше, че жилището на Присила е на втория етаж.

Ласитър се облегна на перилата и погледна нагоре. Там се движеха някакви сенки. Той посочи с ръка, но преди да можеха да реагират, вратата на салона се отвори и оттам излезе някакъв мъж. За миг пианото се чу ясно, въпреки вроятата.

Мъжът бе висок и широкоплещест. От пръв поглед си личеше, че не е гост, а принадлежи към персонала, както и че не беше крещял през цялото време в салона.

Не беше и келнер, нито пък обикновен бияч на вратата. Носеше черно кожено облекло и силно пристегнат револвер. Той се спря, затвори вратата и погледна към двамата мъже на стълбата.

Ласитър чакаше Анди Харингтън да обясни, че двамата са запалени почитатели на Присила и че са се осмелили да хвърлят само един бегъл поглед там горе. Но проклетникът стоеше като препариран и Ласитър имаше чувството, че в този момент предпочита да потъне в земята.

— Харингтън, какво търсиш тук? — попита мъжът на вратата с ледено изражение. — На всичкото отгоре с онзи там! Кой е той?

Анди отвори уста, но не можа да проговори.

— Стар приятел! — кача вместо него Ласитър и се засмя. — Тъкмо искахме...

Щеше да продължи, но замълча, защото съдружникът му го сръга с лакът в ребрата, но не за да мълчи, а защото беше посегнал към револвера си!

Но и непознатият на вратата направи същото и беше по-бърз от Анди Харингтън, много по-бърз.

Ласитър нямаше време за размисъл. Бандитите явно познаваха приятеля му и целите, които преследва, а също и това, че им беше смъртен враг. Но защо проклетникът не бе споменал нищо? Ласитър бе принуден да реагира по същия начин. Твърде късно бе осъзнал какво става. Не можа да изпревари мъжа на вратата, чийто револвер бе вече навън, проблесна и изгърмя. Разнесе се трясък, сякаш изстрелът щеше да взриви голямата къща и да запрати покрива й във въздуха.

Анди бе ранен. Ласитър не успя да забележи веднага къде. Куршумът го бе отгласнал към стената.

Непознатият се опита да ликвидира и Ласитър, но втория път не бе толкова бърз. Мъжът от Бригада Седем го изпревари. Старото четиридесет и петкалиброво оръжие изгърмя. Куршумът мина през ръката на мъжа и се удари във вратата. Непознатият се олюя към стълбите, изпусна револвера, повдигна ръка и видя кръвта и празната си длан.

В този миг изтрещя и оръжието на Анди Харингтън, патронът го улучи ниско в крака и го повали на земята.

Ласитър се обърна. Съдружникът му се усмихваше, но широкото му лице бе изкривено от болка. Бе успял да се задържи прав на стената, но очите му бяха дълбоко хлътнали.

— По-бързо да се махаме оттук! — прошепна дрезгаво. — Иначе с нас е свършено!

Ласитър си спомни, че го предупреди, че не са подгответи, но това беше само бегла мисъл. В следващия момент се заудряха врати, чуха се крясъци, затрополиха хора по стълбите и този шум изпълни цялата къща. Вратата на салона се открепна, мъже напираха да излязат навън, но човекът в черните дрехи им бе препречил пътя. Ласитър прегърна Анди Харингтън и побягна заедно с него към задната врата.

Изруга. Надяваше се, че ще участва в отвлечане, а вместо това трябваше да бяга с един ранен.

Когато отвори задната врата и избута Анди навън в тъмницата, по стълбите загърмяха револвери и куршумите полетяха заплашително покрай главите им. Ласитър се обърна назад. Зад тях стоеше някакъв човек с разкрачени крака и стискаше револвера си с две ръце на височина на очите.

Ласитър понечи да стреля, но Анди Харингтън бе вече навън, затова се спусна след него и залости вратата след себе си. Изведнъж стана тъмно, а зад него куршумите се забиха в дървото.

Имаха шанс да избягат, но изведнъж Анди Харингтън се свлече на колене.

Ласитър го подхвани и го поведе напред.

— Стой на крака! Трябва да издържиш до хотела.

Анди се облегна на него.

— Там ни чакат другите!

— Кои други?

— Тези, които ме биха. Това са хора, които искат да получат наградата, както и ние. Те искат цялата плячка! Затова и на тях им пречим. Разбиращ ли?

Какво трудно имаше за разбиране!

Ласитър го повлече по-нататък. Тъкмо бяха влезли в нощната сянка на обора, когато задната врата се отвори и два револвера започнаха да гърмят. Стреляха в грешна посока, но не и когато Анди Харингтън и Ласитър продължиха да бягат. Стъпките им се чуваха ясно. Куршумите веднага засвистваха покрай ушите им. Ласитър дръпна Анди настрани и се хвърли заедно с него на земята.

Стрелбата веднага заглъхна. Враговете им не ги чуваха и виждаха повече.

— С мен е свършено! — въздъхна Харингтън. — Кучият син ме улучи. Ще предам богу дух.

— Той те познава, Анди! Не ми каза, че...

— Нямахме късмет, Ласитър! Казва се Виктор Марсуел! Точно той ли трябваше да се покаже на вратата? Иначе червенокосата беше в ръцете ни. Появрай ми! Той е единият от телохранителите ѝ. На това се вика лош късмет!

— Да се опитаме да се измъкнем, иначе сме загубени!

Ласитър успя да изправи още веднъж приятеля си на крака, но той ставаше все по-тежък. Прехвърлиха се през оградата на края на двора и останаха да лежат изтощени във високата трева.

— Къде сме, Ласитър? — изпъшка Анди.

— Тук не можем да стоим. Ще те заведа при лекаря! Но къде, по дяволите, ще го намеря?

— Зад гарата — каза с прегракнал глас раненият.

Ласитър се огледа напрегнато. Бе настанала тишина. Нищо не се помръдваше. Той помогна на Анди Харингтън да стане на крака и двамата продължиха по-нататък. На някои места беше толкова тъмно, че не можеха да видят дори на метър пред себе си. Газеха през градини и дворове и описвайки дъга, се върнаха на Майн стрийт, само че далеч от кръчмата „Девилс Плейграунд“.

Бе станало късно. Къщите бяха тъмни. Градът спеше. Само уличното осветление гореше. На гарата бяха запалени всички лампи. Очакваха нощния влак от Запада.

Оставаха само няколкостотин ярда до къщата на доктора, когато Анди Харингтън съвсем загуби сили. Ласитър все още не можеше да разбере къде беше улучен, но усети кръв по ръката си. Завлече го до една стена и раненият се облегна, дишайки тежко.

— Почти стигнахме, Анди! Ще успеем! — прошепна той.

— Да поспрем за миг, Ласитър — изпъшка Харингтън с отмалял глас. — Ще ми мине.

— Почини си!

— Трябаше да успеем, приятелю! Още веднъж, по дяволите! И какво стана сега? Сблъскахме се с две банди. С нападателите на влака и с негодниците, които искат да отмъкнат плячката. Като хиени ще се спуснат по петите ни. Може би чакат вече на вратата на доктора, като знаят, че съм ранен.

— Ще видим, Анди! Само не говори толкова много.

— По дяволите, куршумът е заседнал дълбоко. Усещам го. Никой лекар няма да успее да го извади, не и от толкова надълбоко.

Той притисна ръката си вдясно над колана, проплака и бавно се спусна на колене.

— Отивам си вече!

— Не говори! Ти не можеш да прецениш — каза Ласитър и прехвърли едрия, тежък мъж на гърба си. Тръгна веднага, без да се оглежда настрани. Раната беше по-тежка, отколкото изглеждаше в началото.

Минаха зад гарата и отново излязоха на Майн стрийт. Къщата на доктора беше точно отсреща, осветена от уличната лампа. Ласитър заобиколи светлината, качи се на верандата и пусна тежкия мъж. След това почука. Трябаше няколко пъти да удари медното чукче, докато в къщата се размърдат. Вратата най-после се открепна и докторът показа

главата си с фенер в ръка. Когато видя, че единият от мъжете се нуждае от неговата помощ, той отвори широко, без да каже нито дума.

Пусна ги да влязат, след което заключи и помогна на Ласитър да занесат Анди Харингтън до манипулационната и да го положат върху кожената кушетка.

— Рана от куршум! — констатира веднага той. — Преди известно време се стреля в града. — Разгърна якето на пострадалия, сряза ризата и се зае да спре кръвотечението.

Ласитър се ослушваше, но към къщата никой не се приближаваше.

Докторът се занимава около половин час, после избърса ръцете си и запали цигара. Анди Харингтън бе изпаднал в безсъзнание или спеше.

— Защо не идва никой и от другите? — попита мъжът. — Или не улучихте никого от тях?

Какво ли можеше да му отговори Ласитър? Само се усмихна.

— Защо поне шерифът не провери какво става? — Дръпна жадно от цигарата. — Вземам от пациентите си по двадесет и пет долара. В края на краищата, доведохте го през нощта.

Ласитър бръкна в джоба си.

— Може ли да остане у вас? Поне за няколко дена, докато прескочи трапа.

— Когато се събуди, вече ще го е прескочил. Но както желаете. Само че трябва да ми платите предварително. Човек никога не знае...

Ласитър мушна в ръката му една стотичка и той я прибра в джоба си без повече коментари.

— Имам една свободна стая. Помогнете ми да го занеса до там.

Ласитър хвана Анди за краката.

— Искам да ви предупредя обаче, че ако е нещо свързано със закона, не сте избрали най-подходящото скривалище! — забеляза докторът, когато положиха тежкия мъж върху леглото. — Шерифът си пъха носа навсякъде.

— Кажете на шерифа, че аз съм го довел! Името ми е Ласитър — каза той и му подаде ръка. — Ще дойда да го видя през деня.

Докторът го изпрати до вратата.

Навън бе станало още по-тъмно. Повечето улични фенери бяха угаснали. Керосинът беше изгорял. Оставаше час до разсъмване. Далеч

на изток сребриста ивица осветяваше хоризонта и звездите там бяха започнали да избледняват.

С ръце дълбоко в джобовете, Ласитър тръгна по улицата към хотела, фенерите зад прозорците на „Девилс Плейграунд“ също бяха угаснали. Дори лампата над вратата не светеше повече.

В града цареше дълбока тишина.

Когато стигна до входа на кръчмата, Ласитър се сепна. Голямата врата зееше широко разтворена. Изведнъж от двора, потънал в дълбок мрак, се чуха неопределени шумове. Беше толкова тъмно, че не можеха да се различат дори хангърът и обора. Тъкмо щеше да продължи, когато настана адска шумотевица. Затрещяха изстрили, разнесоха се диви крясъци и ругатни. Чу се конски тропот и някаква каруца излезе от мрака на улицата.

Ласитър отскочи настрани и се скри зад едната греда на вратата. До него се извиваше нагоре висок храст. В този миг профуча колата — покрита, теглена от два коня. Кочиашът стоеше изправен на капрата ишибаше конете, които препускаха в галоп. Изведнъж той рязко дръпна юздите, зави надясно и продължи по улицата на север. При това движение каруцата отскочи настрани и при завоя застрашително се наклони на двете си колела, след което с трясък се стовари на едната си страна.

Миг по-късно през вратата на кръчмата излязоха и побягнаха в обратна посока петима мъже. Едва когато се скриха зад отсрещната къща, Ласитър осъзна, че четиридесетият бях хванали петия и го мъкнеха.

Зад тъмната постройка на кръчмата настана още по-голяма суматоха. Хора побягнаха на улицата, изцвилиха коне. Няколко мъже минаха покрай Ласитър и се спуснаха след каруцата. Той още по-силно се притисна към гредата, за да не го забележат.

Файтонът все още се чуваше и дори се виждаше, когато минаваше под светещите улични фенери. Не беше излязъл от града, но бе достатъчно далеч, за да не го стигне куршум. Мъжете, около десетина на брой, веднага прекратиха огъня.

— Бързо на конете! — извика някой трескаво.

Всички се обърнаха и побягнаха обратно.

Срещу тях се зададоха конници и те се отдръпнаха настрани.

— Заминаха на север! Побързайте, Лорено, ще ги стигнете недалеч от края на града! — извика някой към тях.

— Наистина ли хванаха Присила? — попита единият от мъжете, а останалите се спуснаха в бърз галоп.

— По дяволите! Джак все още не може да повярва! — чу Ласитър подигравателен глас от групата мъже, които минаха покрай него и влязоха обратно в двора, за да изведат конете. Същият мъж каза още нещо, но Ласитър не можа да разбере какво точно, защото в този момент се приближиха още няколко конника, които получиха същото указание и се втурнаха след другите.

Ласитър чу и видя достатъчно.

С Анди Харингтън имаха намерение да отвлекат Присила, но току-що други ги бяха изпреварили. Предполагаше, че това са същите, които пребиха Анди, а него прильгаха в задната стая на кръчмата. Сам не знаеше защо стигна до този извод. Дойде му като внушение и той пресече улицата и побягна след мъжете, излезли от двора едновременно с каруцата, но тръгнали в противоположни посоки и доколкото бе успял да види, мъкнейки насила друг човек със себе си.

Присила!

Каруцата вероятно имаше за цел да заблуди преследвачите и ако това се окажеше вярно, то ударът им бе успешен. Негодниците бяха отвлекли Присила, а нейните хора препускаха след файтона.

Ласитър се спря между къщите от другата страна на улицата и напрегнато се огледа и ослуша. Нищо не можа да забележи. В кръчмата бе станало още по-шумно. Изстрелите бяха разбудили съседните домове, но тук оставаше тихо. Той продължи нататък, влезе в следващия двор и се спря под едно дърво. Наоколо предметите започнаха да изплуват от тъмнината на отиващата си нощ. Вятърът довея над покривите на града писък на локомотив. Скоро се чу идващият влак.

Ласитър продължи и стигна до стара, запустяла мелница. Скри се в сянката ѝ и спря. Напрегнато се взря в полумрака. Ясно му беше, че ще загуби играта, ако хората, които търсеше, го видеха първи. Трябваше да внимава.

Приближи се до следващата сграда, плътно се прилепи до стената и се огледа наоколо.

Влакът междувременно бе влязъл в града. Линията минаваше само на стотина ярда от мястото, където беше Ласитър, и въпреки че влакът се движеше бавно, предизвика истинско земетресение. Земята

под краката на Ласитър се раздвижи, а дългата редица от осветени прозорци се изниза покрай него толкова близо, че той можеше да различи пътниците вътре.

По дяволите, къде бяха изчезнали бандитите, отвлекли Присила? Да, той добре си спомняше. Фигурата на човека, когото разбойниците влачеха по Майн Стрийт, бе фина и грациозна и можеше да бъде само на жена.

Огледа сградата отвътре, после продължи през съседните дворове, като проверяваше под плетовете, в плевните и пристройките, претърсваше запустелите къщи, докато накрая разочарован се отказа, защото междувременно бе станало светло.

С всяка изминалата минута положението ставаше все по-безнадеждно. Похитителите на Присила сигурно имаха някъде коне и отдавна бяха офейкали.

Спирачките на влака изsvириха и с пуftenе и скърцане той спря на гарата. Гласът на говорителя се разнесе:

— Ларами! Тук е Ларами! Пощенските файтони за Севера и Юга чакат готови за потегляне. Който иска да остави нещо, нека да побърза!

Той продължи да вика, но Ласитър не го чуваше повече.

Погледът му бе прикован в съседния хангар. Издърпа револвера си и се запромъква по-нататък. Но и този път остана разочарован. Вътре имаше само няколко прашасали петролни варела.

За всеки случай опира стената. Изведнъж върху него падна сянка. Закова се на място. Сърцето му пулсираше в гърлото.

Но когато се обърна, видя само, че вратата се беше затворила.

Прибра обезкуражено револвера в кобура и излезе навън. Не беше сторил нищо.

4.

Шерифът се усмихна неловко и изгледа Ласитър от горе до долу.

— Не сте обръснат и се обзалагам, че още не сте закусвали. А това ми подсказва, че сте участвали в стрелбата през нощта. Дяволски добър слушател сте, Ласитър! Значи жената е в ръцете ви и несъмнено сте дошли да ми съобщите, че тя е шефът на бандата. Или греша?

— Че какво друго? — Ласитър се усмихна тъжно. — Признаха ли бандитите в „Девилс Плейграунд“, че е отвлечена Присила?

— Естествено, не! Евентуалните похитители биха се заинтересували привидно от касата. Вчера отново имаше оживление. Беше платежният ден на фермите, именията и мините и всичките пари потекоха към касата на „Девилс Плейграунд“. Не! Не! Няма да се оставя да ме измамят! Веднага си помислих за вчерашния ни разговор. Стоях два часа, но нито за миг не мярнах Присила. И как стоят нещата?

— Не съм отвлякъл аз Присила! Други ме изпревариха.

Шерифът погледна Ласитър в очите.

— Не си правете глупави шеги!

— Не се шегувам.

— Не заобикаляйте въпроса, Ласитър! Никой нищо не иска от вас, нито пък ще ви търси отговорност. Ако жената е невинна, тогава просто сме нямали късмет, драги мой! Ще я пуснем да си върви. Ако реши да се оплаче, със сигурност ще дойде при мен, а аз ще я отпратя.

— Да изходим оттам, че познавам Ларами като пръстите на ръцете си, че жената е при мен и я крия тук някъде в града. Къде бихте ни търсили?

Дребният изпит мъж се изправи, излезе иззад бюрото си и погледна Ласитър в очите.

— Какво говорите? Наистина ли Присила не е при вас? Но тогава кой...?

— Вероятно са хора, които искат да откраднат плячката от бандата! — сподели своето опасение Ласитър.

Шерифът слушаше напрегнат.

— Търсихте ли в изоставената мелница на полето? — попита с дрезгав глас.

— Да! Проверих навсякъде. За съжаление, нищо!

— Да вървим! Старата мина! — каза шерифът и бързо закрачи към вратата. — Боже господи, ако наистина сте прав... Негодниците няма да я държатечно там, а просто ще ѝ извият врата, ако не проговори. Да побързаме! Дано не я намерим мъртва!

Ласитър го последва.

От старата мелница пътят слизаше надолу. И двамата извадиха револверите, когато наблизиха изоставената мина. Тръгнаха по стъпалата, но шерифът спря и погледна Ласитър.

— Какво всъщност искате да спечелите: наградата или плячката?

— Питате ме точно сега?

— Отговорете!

— Какво очаквате да чуете?

— Говори, човече! — изрече през зъби шерифът.

— Но ние още не сме я хванали! — отвърна мъжът от Бригада Седем и добави: — Ще се съобразя, разбира се, с вас! — Вътрешният му глас го предупреждаваше. Ставаше въпрос за два miliona. Те сигурно бяха завъртели главите на много хора. В случая разумът нямаше думата, независимо дали някой носеше значка, или не.

— Искам милионите! — каза бързо шерифът и изведенъж се изпоти, както успя да забележи Ласитър на слабата светлина, падаща някъде отгоре. — Това е единственият ми шанс в живота и аз няма да го изпусна. Предполагам, че и вие мислите така.

— Да! Но сега искам да продължа нататък. Това, което ще направим, можем да обсъдим и по-късно, когато заловим дамата.

— Не! — Пое жадно въздух шерифът. — Нека да изясним нещата предварително, за да не възникнат противоречия. Разбирате ли ме?

— Естествено! — отговори спокойно Ласитър.

— И, какво решавате?

— Вече ви казах! Съгласен съм с вас.

Очите на шерифа блеснаха. Той се обърна и тръгна надолу.

Мъжът от Бригада Седем го последва. Изминаха още десетина стъпала и тръгнаха по тесен коридор. Ласитър трябваше да върви

приведен. Отнякъде падаше светлина, така че рядко се случваше да се окажат за миг в абсолютен мрак. По някое време над тях изскърца каруца, изцвили кон, а по-късно се чу и дрезгав рев на магаре.

След като повървяха десетина минути, шерифът спря.

— Накъде води тунелът? — попита Ласитър. — Още ли сме под града?

Но преди да получи отговор, над тях се разнесе тътен и се посипаха късове скала и пръст. Цялата мина като че ли се залюля и затресе и Ласитър сериозно си помисли, че точно в тази черна дупка ще намери края на живота си. Шумът обаче започна да загълхва и на него му стана ясно, че се намираха под железопътните линии, а над тях току-що бе преминал влак.

— Добре е натоварен! — процеди през зъби шерифа. — Сигурно с руда. Иначе не е толкова страшно.

След тази забележка продължи нататък.

— Накъде води тунелът? — повтори след известно време въпроса си Ласитър. Но и този път не получи отговор.

Шерифът рязко спря и затули уплашено с ръка устата му.

— Никакви приказки повече! — изсъска той.

Продължиха и отново спряха, когато забелязаха пред себе си светлина и някакви сенки.

Мъжът със значката се обърна към Ласитър и прошепна:

— Това са те! Няма да се церемоним, направо ще стреляме!
Иначе може и да не видим повече деня.

Тръгнаха отново, като се движеха много бавно и се придържаха плътно към стената.

Няколко фенера осветяваха зала, голяма колкото бара и кръчмата на Бети. Присила лежеше привързана към дървен нар, покрит със слама. Пазеха я четирима мъже, от които двамата спяха на земята, а другите седяха на ниски столчета и играеха карти.

Когато Ласитър и шерифът влязоха при тях, те повдигнаха поглед, а спящите веднага се събудиха и се изправиха на лакти.

Времето, само части от секундата, което им бе нужно, за да разберат дали насреща си имат врагове или приятели, им струваше живота.

Двамата въобще не се поколебаха и шерифът веднага откри огън, както бе казал малко преди това. Не се шегуваше. Револверът му

проблесна и изгърмя. Улучи един.

Другите трима веднага разбраха какво става и извадиха револверите си. Но в този момент стреля и Ласитър. Оръжията блеснаха и изтрещяха толкова силно, че човек трябваше да си запуши ушите, за да не оглушее.

Присила, ужасена, изкрещя приглушено. Те не само я бяха вързали, но бяха запушили и устата ѝ с кърпа.

Един след друг пазачите ѝ се намериха на земята. Залата се изпълни с дим, който вонеше ужасно на сяра и ги караше да кихат и кашлят.

— Тук ли ще останете? — извика с дрезгав глас шерифът, обърна се и побягна навън в тъмния коридор, който извеждаше на другата страна.

Жената гледаше ужасена Ласитър. Беше загубила ума и дума. Той се приближи към нея и извади кърпата от устата ѝ.

— Кой сте вие? — попита го с пресипнал глас.

— Дойдох с шерифа — обясни той, заобикаляйки отговора.

— Шерифът? Но защо шерифът? Казаха ми, че никой не може да разбере къде ме укриват. Моля ви, спасете ме, господин...

— Ласитър! — каза той и започна да развързва въжетата. — Името ми е Ласитър!

Тя го гледаше с широко разтворени очи.

— И кой сте вие?

— Познат на шерифа.

Чуха се изстрели в непосредствена близост. Красивата червенокоса жена потрепери и уплашена се притисна към него.

— Успокойте се и не мърдайте оттук! — Ласитър я отмести леко от себе си и с един скок се озова до тунела, долепи се до стената и зареди револвера си. След това внимателно погледна вътре и видя няколко фигури на земята. От тавана се процеждаше слаба светлина. Шерифът също лежеше на пода, но тъкмо възнамеряваше да се изправи. Другите двама не се помръдваха повече. Явно ги беше застрелял. Зад тях на стълбището се появи трети, който стискаше револвер в ръка. Оръжието изгърмя веднага.

Ласитър стреля в същия миг. Двата изстрела прозвучаха като един. Непознатият се свлече на място, сякаш краката му бяха отрязани.

Прекатури се през глава по стълбите и остана да лежи проснат на земята.

Но и шерифът бе улучен в челото и лежеше мъртъв.

Ласитър изруга.

Присила изведнъж се появи зад него и го обхвана с ръце. Той се извърна и погледът му се пълзна покрай раменете й към единия от мъртвите. Беше русият мъж с четинестия мустак и белезите от шарка, същият, който искаше да го пребие с хората си в задната стая на кръчмата „Девилс“ и когото беше прогонил заедно с цялата шайка. Значи те бяха отвлекли Присила.

Ласитър я прегърна през рамо и я поведе със себе си. Ето, че сега тя бе в ръцете му. Двамата бързо тръгнаха по обратния път. Беше ѝ трудно да го следва, но той повече я носеше, отколкото тя вървеше. В залата зад тях настана суматоха, но те бяха вече толкова далеч, че едва когато спряха, чуха виковете. Веднага продължиха, стигнаха до стълбите и бързо се заизкачваха нагоре.

Преди да напуснат шахтата, Ласитър се огледа напрегнато, но наоколо не се забелязваше жив човек. Откъм Майн стрийт се чу шум. Ласитър помогна на Присила да излезе и веднага я дръпна в сянката на мината.

— Казвам се Присила. Нямам представа...

— Познавам ви! Чух ви как пеете, мадам! Ще ви заведа до кръчмата, после трябва да съобщя в офиса, че шерифът лежи мъртъв там долу. Елате!

Искаше да тръгне, но тя го спря.

— Откъде знаехте къде ме крият мъжете?

— Не знаех абсолютно нищо! Шерифът ме помоли да го приджуша. Искаше да спечели малко пари.

Тя го изгледа с разширени от изненада очи.

— Какво е имал предвид?

— Нямам представа! Елате! Да изчезваме оттук!

Двамата побягнаха. Той искаше да продължи по Майн стрийт, но жената го дръпна със себе си към кръчмата и се спря чак на задната врата.

— Не можете ли да премълчите в офиса, че и аз съм била там, и просто да кажете, че ви е взел със себе си, без да дава точни обяснения,

и там, в мината, сте се натъкнали на тези мъже и е започнала престрелката?

— Бих могъл! — отговори той и лукаво се ухили. — Но само ако държите на това и ме помолите.

— Моля ви! — В очите ѝ светнаха дяволити пламъчета. — Върнете се и ми съобщете какво е станало. На бара кажете само името си и че идвate при мен.

— Окей!

Не го изпрати с целувка, въпреки че за миг изглеждаше, че ще го направи. Вместо това го погали по лицето и тръгна.

Ласитър веднага се обръна.

— Присила! — чу изненадан мъжки глас в кръчмата.

Закрачи бързо към улицата. Разбира се, че щеше да се върне. Точно от такова запознанство имаше нужда.

Нямаше от кого повече да се страхува в тази къща. Единственият мъж от нейните хора, който го беше видял, сега бе мъртъв. Застреля го Анди Харингтън.

Трябва да навести и съдружника си. Какви ли очи щеше да направи, когато разбере кого бе освободил от лапите на похитителите.

5.

Ласитър се спря и се отби от пътя, когато видя тълпата пред офиса на шерифа. Явно бяха чули стрелбата от другия край на мината. Мъже носеха мъртвите и ги поставяха в черна погребална кола. Толкова много хора се бяха струпали около катафалката, че той успя да я види едва когато тълпата направи път на носачите.

Беше му мъчно за шерифа и се упрекна, че не бе стрелял по-бързо. Пак щяха да го ранят, но Хакер сигурно щеше да остане жив: това, че Ласитър бе изстрелял последния си куршум, не бе никакво оправдание.

Тръгна към къщата на лекаря. Икономката му отвори и го пусна да влезе. В коридора го посрещна докторът със загрижена физиономия.

— Какво има? — попита разтревожено Ласитър. — Вече сте го пуснали да си върви ли?

— Не!

— Да не е хвърлил топа? За бога, докторе! Казахте ми, че когато се събуди, ще е прескочил трапа.

Докторът завъртя очи в недоумение, уверявайки го в невинността си.

— Точно там е проблемът! Още не се е събудил.

— Моля? Може ли да го видя?

— Елате! — Мъжът избърза напред и Ласитър го последва с револвера си в ръка.

Анди Харингтън изглеждаше ужасно отпаднал. Лицето му бе бледо почти като чаршафа, с който бе завит до шията. Ласитър погледна доктора и преглътна.

— Диша все още, нали?

— Да, спокойно и равномерно.

— И?

— Този сън! Отдавна трябваше да е буден.

— Направихте добра сделка. Платих ви за храна и подслон, а той нищо не яде. Убеден съм, че сънят ще го излекува. — Бръкна в джоба

си и подаде още една двадесетдоларова банкнота. — Грижете се добре за него! Утре ще мина пак. Ако дойде някой да го види или попита за мен — той е много зле и мен не ме познавате!

Докторът прибра парите и кимна.

Ласитър го потупа по рамото.

— До утре!

По обяд в „Девилс Плейграунд“ столовете още стояха обърнати върху масите. Барманът се занимаваше с нещо зад тезяха.

— Още не сме започнали работа! Вратата стои отворена само за да влиза чист въздух — каза той, когато видя непознатия.

— Аз съм Ласитър! Искам да говоря с Присила.

Барманът се вторачи в него.

— Защо не казахте веднага? Много моля да ме извините!

— Глупости! Не се извинявай, а ми налей уиски.

— Не, не! По-добре елате с мен. Всички вече ви очакват! — каза той, излезе бързо иззад бара и поведе Ласитър към вратата. Тръгнаха по стълбите нагоре. Пред стълбището и на всяка площадка стояха по двама мъже с револвери в ръка и облечени като пастири, но веднага се виждаше, че никога не бяха тичали зад говеда.

— Това е Ласитър! — обясняваше непрекъснато барманът, след което мъжете се отдръпваха и ги пускаха да минат.

След четвъртия пост стигнаха до жилището на Присила. Тя не беше сама. Седеше с още десетина въоръжени мъже. Беше ясно, че те не носеха револверите си за украса, а можеха отлично да боравят с тях.

Бандата празнуващо освобождаването и завръщането на Присила. Пиеха шампанско, и то не обикновено, а оригинално от Франция. Струваше безбожно скъпо, но парите за тях не представляваха проблем.

— Това е той! — каза жената и представи само мъжете, които стояха от двете ѝ страни. — Господин Чарли Хамър и господин Хенри Уорън. — След което го покани да седне. Вяха поставили вече чаша за него. Приближи се мъж в ливрея и му я напълни.

Чарли Хамър и Хенри Уорън! Тези имена му бяха познати от Анди Харингтън и от проучванията на Бригада Седем.

Чарли Хамър бе сбръчкан клощащ местен жител, който не изглеждаше особено опасен. Не следвал право, но помагаше на ония, които искаха да заобиколят закона. Това му струваше работата във

Вашингтон, където принадлежеше към висшето общество. И в Средния Запад живееше на широка нога, но тук доста си бе свил чергата в сравнение с оттатък, на морския бряг. Трябваше да живее по скромно и точно затова се бе озлобил и увълчил. А откакто се бе научил да си служи с револвера, бе станал по-опасен и от разярен тигър. Ако сведенията бяха верни, във всички акции беше пръв. И при нападението в Елко сигурно се беше отлишил. Хенри Уорън бе висок кривокрак изпечен мошеник, който се носеше винаги изискано облечен, издокаран и изгладен, с нова колосана риза. За разлика от всички в компанията той познаваше бедността отпреди.

Бе родом от апачите, където бе израснал като най-голям син от осем деца. В къщата на Уорън никога не си дождвали. Когато бил на пет години, парна преса се преобърнала и убила баща му. Майка му започнала да приема в дома си все нови и нови мъже, от които нито един не се задържал дълго. За малкия Хенри оставала само непрекъснато увеличаващата се пасмина от братя и сестри, заради които често трябало да гладува.

Един ден му дошло до гуша, взел револвера на поредния баща и го застрелял, защото непрекъснато биел майка му. След това избягал.

Само на пет мили извън града направил първия си удар — грабеж на пощенска кола. Бе плячкосал сребърен часовник, който и до днес носеше, и седем долара. Но следващите му удари били по-сполучливи. Бе тръгнал по този път, защото искал да нахрани гладуващите си братя и сестри и в началото винаги се връщал у дома. Но занаятът процъфтял и той си намерил нови приятели, след което бързо забравил бедстващите си роднини. И сега си спомняше за тях, дори възнамеряваше да се върне един ден, но това бяха само мисли и нищо повече. Той изпитателно изгледа Ласитър.

— Как попаднахте с шерифа в тази дупка долу, без да знаете въобще за какво става въпрос? — попита строго.

Присила веднага положи ръка върху рамото му.

— Хенеси, моля те! — Обърна се към него и погледна влюбено Ласитър. — Познавал шерифа, който го помолил за приятелска услуга. Нали така беше?

— Да, точно така! — отговори той.

— И са търсили само пари. Вярно ли е?

Ласитър кимна.

— Да, имало злато и пари, но ние нищо подобно не намерихме.

— Напротив, Ласитър! — обади се Чарли Хамър. — Намерили сте Присила!

Мъжът от Бригада Седем отпи от шампанското.

— За голяма моя изненада! Но аз не съжалявам.

Някои от мъжете се засмяха. Присила също се присъедини, след което избухна всеобщ смях. Ласитър не остана безучастен. Червенокосата красавица сияеше от въодушевление. Недоверието бързо отстъпи място на веселбата. Дълго се смяха и пиха.

Изведнъж Присила се озова до него.

— Въздържай се малко от пиенето — забеляза със съблазнителен тон и го ухапа нежно по ухото. — След малко всички ще се ометат оттук и ние ще останем сами.

Още преди да бе успял да отговори, тя се озова в ската на Хенри Уорън. Бандитът му отправи широка триумфираща усмивка и положи собственически ръка върху бедрото ѝ. Опита се да я целуне, но тя не му позволи, с което ужасно го унижи. Когато повдигна глава към Ласитър, той отбягна погледа му. Имаше достатъчно врагове и не искаше да си създава нови.

Настроението скоро достигна високи градуси. Присила изчезваше от време на време за номера си на сцената. Платежният ден бе минал. Опашката от почитателите ѝ се бе смалила на около двадесетина. Но тя и днес се радваше на аплодисментите на няколкостотин мъже.

Всеки път се връщаше разгорещена и заемаше мястото срещу Ласитър. Мъжът с ливреята бързаше усърдно да налее чашата ѝ с шампанско.

Ласитър дълго разговаря с един от бандитите, към когото по необичайни причини се обръщаха с Бой^[1], въпреки че не бе останало нищо младежко в него. Бе родом от Минесота и понеже Ласитър добре познаваше този щат, бяха намерили обща тема на разговор. Мъжът скоро бе толкова пиян, че наричаше събеседника си ту Джони, ту Джим. После изведнъж заспа с отворени очи. Двама от бандитите се приближиха, хванаха го от двете страни, изправиха го и го изнесоха навън.

Ласитър се огледа. Бяха останали шестима. Червенокосата красавица седеше между Уорън, Хамър и още двама и внимателно

слушаше разгорещените им брътвежи.

След малко се надигна, приближи се към него и му наля шампанско.

— Излез след пет минути и тръгни надясно — вратата в дъното на коридора. Чакай ме там!

Каза го толкова тихо, че да го чуе само той. После го погали скришом по косата и отиде при другите. И те си говореха нещо тихо. Ласитър бе убеден, че кроят нови планове за още по-голям удар от този в Елко, където откраднаха два милиона долара.

Шерифът Франк Хакер имаше право. Бяха ненаситни в желанието си да натрупат богатство: древният недостатък на человека да иска все повече и повече.

Той изпи чашата си, надигна се, кимна им и се отдалечи. Само Присила го забеляза и му отправи жадуващ поглед.

В стаята, където влезе, имаше огромно легло с небесносин балдахин. Светеше лампа.

На нощното шкафче се забелязваше шампанско и сладкиши. Имаше и цигари, пури и уиски.

Наля си уиски, седна в едно кресло, в което направо потъна, и зачака.

Отдавна бе минало полунощ, когато се появи Присила. Тя мина през друга вътрешна врата на стената. Тази жена притежаваше изключителна красота. Бе висока и стройна като ела, а огненочервената ѝ коса стигаше до едрите зърна на пищния ѝ бюст.

Дъхът му секна.

Ласитър се изправи развълнуван. Вече я бе виждал полугола на сцената, но въпреки това гледката го порази.

Тя се приближи, взе чашата от ръката му и я остави настрани, притисна се към него и го погледна. Очите ѝ бяха лазурносини, носът — тесен и много прав, а устните — пълни и чувствени. Усети пръстите ѝ върху гърба си и повече не можа да се въздържи. Забеляза победоносния ѝ поглед, когато се наведе и страстно я целуна.

Тя отговори на тази целувка с истинска жар.

Каква жена!

Той започна да се съблича, но на нея ѝ се струваше прекалено бавно и затова му се притече на помощ. Когато я положи върху леглото, тя разтвори сладострастно крака и го притегли с все сила

върху себе си, прилепи пътно тялото си към неговото, повдигна таза си и когато мъжът започна да се движи в нея, покорно се отпусна.

Тишина цареше в обширната стая. Чуваше се единствено скърцането на леглото, към което започнаха да се присъединяват стоновете и въздишките на жената, докато накрая съвсем го заглушиха. Тя не можеше повече да лежи безучастно. Започна така буйно да се върти, че той с усилие се нагоди към ритъма ѝ. Но това бяха последните ѝ тласъци и двамата заедно изпитаха върховното блаженство.

Напълно изтощена и капнала от умора, тя лежеше щастлива в обятията му. Бяха затворили очи и напрегнато се слушаха в тишината, настъпила след бурните им стонове.

Но това съвсем не беше всичко. Червенокосата красавица се бе влюбила във високия едър мъж, а той седмици наред бе яздил сам из дивата пустош и бе срещал единствено мъже.

Ласитър бе радостен, че я държеше в обятията си. Притисна я към себе си и я целуна нежно.

[1] Момче (англ.). — Б.пр. ↑

6.

Присила бе в стихията си и не можеше да му се насити, а така разпалваше и неговото желание.

Едва малко преди зазоряване двамата заспаха, но с първите слънчеви лъчи щастливата червенокоса жена се притисна отново към него и започна да го гали и целува.

Чудесно събуждане! На Ласитър за миг му се стори, че се намира в рая.

Искаше му се да поспи още малко, но не се възпротиви, а се оставил да го увлече със своята жажда и страст и намери сили да я доведе неведнъж до връхната точка, докато накрая тя се отпусна изтощена в обятията му и заплака от щастие.

Слънцето се бе издигнало високо в небето.

Присила придърпа Ласитър към себе си и плъзна устни по лицето му, при което го намокри със сълзите си.

— Ти ми спаси живота и аз съм ти много благодарна — прошепна влюбено.

— За бога, не ми благодари! — отвърна той, погали я по главата и я целуна по челото.

— Благодаря на Бога, че те срещнах, скъпи! Нямаш представа колко много те обичам!

— Аз също те обичам!

Даваше си сметка, че в този момент наистина го мислеше, но че съвсем скоро щеше да се освободи от това чувство.

Започна да души. Присила повдигна глава и го погледна учудена.

— Мирише ми на кафе! — усмихна се той със затворени очи. — Някъде в тази къща предвидлив човек вари кафе.

— По дяволите, Ласитър! Защо винаги мисля само за себе си! — упрекна се стресната и с един скок се изправи, целуна го още веднъж и изчезна зад вратата в стената.

Той я проследи с поглед. Искаше му се да я извика обратно. Тези дълги крака, кръглите и стегнати полукълба и тесни рамене бяха

просто възхитителни! Каква гледка само представляваше тя!

Върна се след десетина минути, скрила прелестите си под лек копринен пеньоар, бутайки пред себе си количка за сервиране със закуска за двама и пълна кана с димящо кафе! Естествено, имаше и шампанско, но той предпочиташе кафе, защото то щеше да събуди живителните му сили.

Присила седна до него на ръба на леглото и го обслужи. Намаза бисквити, наля чаша кафе и разбърка захарта.

Двамата се наслаждаваха на закуската, усмихвайки се щастливи един на друг. Ласитър установи, доволен от себе си и света, че бе завладял в миг сърцето на тази красива и чувствена жена.

Тази нощ отново бе доказал своята мъжественост! Това го изпълваше не толкова с гордост, колкото с удовлетворение. Беше ужасно доволен от себе си.

— Бил ли си някога в Шайен? — попита съвсем непринудено Присила. Той повдигна очи, доближи чашата до устните си и отпи голяма гълтка.

— В Шайен? Защо питаш? Бил съм, но много отдавна.

— Там има банка.

Ласитър ѝ отговори с усмивка:

— Че къде днес няма банка?

— Имам предвид точно определена банка.

— И коя?

— Централната банка на Съюза на фермерите и железничарите!

Спомни си.

— Минавал съм покрай нея. Голямата сграда на гарата.

— Обирал ли си някога банка?

За кого го мислеше? Бъркаше ли го с някого?

— Само от това се препитавам! — рече подигравателно. Естествено, пошегува се.

На подобен отговор тя не можеше да не се засмее, но го гледаше сериозно.

— За да не карат толкова надалеч добитъка, е заплануван строеж на нова линия на север. Правителството във Вашингтон е одобрило проекта и е привело първоначалната вноска от тридесет милиона долара.

— В онази банка в Шайен! — прекъсна я той.

— Да! — отвърна сухо Присила и наля още кафе.

Ласитър повдигна чашата и отпи, при което не сне погледа си от красивото ѝ лице.

Тя го наблюдаваше в очакване.

— Да откраднеш един милион в банкноти е необходим още един кон само за парите. Всичко това в злато тежи толкова много, че и петдесет коня няма да стигнат. А като имам предвид тесните улици на Шайен...

Присила го гледаше учудена.

— Толкова ли е тежко златото? Винаги съм си мислела, че само желязото тежи.

— Златото е по-тежко!

— Не! Това го чувам за първи път.

— Златото не е шега работа!

Тя взе чашата от ръката му, разтвори пеньоара си, при което едрите ѝ гърди се разлюляха, и се наведе към него. Докато го целуваше, той посегна с две ръце към тях. Бяха толкова меки и топли...

Устните ѝ се плъзнаха нежно по лицето му.

— Да направим този удар заедно, Ласитър! — прошепна главозамаяна в ухото му. — Тридесет милиона наведнъж! Такова нещо не се е случвало досега и надали ще се случи някога.

— При условие, че успеем!

— Ще успеем! — рече замечтано Присила, впи устни в неговите, отхвърли одеялото настррана и се метна в скута му като на седло. Целувките ѝ го бяха разгорещили вече.

Той я придърпа към себе си, долепи лице към гърдите ѝ и замилва и засмука тъмночервените ѝ зърна. Тя бавно започна да се движи върху него, свила дългите си стройни крака в коленете и притиснала се пътно в скута му.

— Ти и аз, ние ще бъдем героите на деня, Ласитър — шепнеше тя.

Въртеше стегнатия си задник, като ту се надигаше, ту рязко се спускаше надолу. В един миг прилепи лице към гърдите му, обрамчи с ръце шията му и замря.

Ласитър се наслаждаваше със затворени очи.

Вик, който се изтръгна от горещото й възбудено тяло, сложи край на всичките ѝ усилия и оповести експлозията. Притисна се още по-силно към него, захапа устните му и като че ли изгуби съзнание.

— Прис! — Побутна я той нежно по лицето. Чак тогава тя дойде на себе си. Усмихна се щастливо със затворени очи и скри красивото си, разгорещено лице в гърдите му.

Той се отпусна доволен назад и притисна здраво задника ѝ върху себе си.

При това движение тя се извърна, сякаш отчаяно се опитваше да му избяга. Но той не ѝ даде никакъв шанс и тя с удоволствие се отказа от съпротивата.

Останаха да лежат притиснати един към друг. Слънцето отдавна бе стигнало зенита си.

— Какво мислиш? — запита го непринудено. — Ще се опитаме ли да направим заедно удара в Шайен?

— И за какво ти трябват тези тридесет милиона? — промърмори сънливо и я прегърна. Беше прекрасно да лежи до нея, да чувства мекото ѝ топло тяло и да вдишка аромата ѝ. А това, че в главата ѝ се въртяха подобни мисли, хич не му допадаше.

— Що за въпрос! Човек колкото и пари да има, все не му стигат — отговори тя. Притисна се в него и го целуна. — Погледни ме! — настоя.

Той отвори очи и се усмихна.

— Не би ли искал да живееш с мен някъде по източното крайбрежие в лукс и охолство?

Мъжът отново затвори очи, дръпна я към себе си и я целуна по челото.

— Аз съм богат. Имам теб!

Тя се разсмя.

— Не бъди глупав! Човек не може да живее само от въздух и любов.

— Аз мога.

— Утре заминавам за Шайен — продължи тя и покри лицето му с нежни целувки. — Ела с мен!

Ласитър я погледна.

— Какво говориш? Не се ли страхуваш, че ще те отвлекат отново? Какви бяха онези хора, какво искаха от теб?

— Шерифът не ти ли каза?

— Не.

Целуна го предизвикателно.

— Първо искам да ми отговориш! Но честно.

Отвън на вратата се почука. Чу се гласът на Бой. Ласитър се учуди, че бандитът отново е на крака, след като го бе видял какво количество алкохол изля в гърлото си вчера.

Присила се освободи от него и стана. Облече си пеньоара и отиде в съседната стая. Остави отворено, за да може Ласитър да я чува.

— Тези хора искаха да изнудят мен и приятелите ми! Това са шайка бандити, негодници, всичките са за бесилото. Чувал ли си нещо за Лимни Брайтън? Наричаха го още Вълка от Уайоминг. Беше главатарят. Но можеш да го забравиш. Шерифът го застреля долу в мината. Ти знаеше ли нещо за тази мина?

— Не.

— Виждаш ли, аз също, а живея тук отдавна.

Почти облечена, тя се показа на прага и започна да разресва дългите си огненочервени коси.

— До Шайен ще отидем не с влака, а с файтон. Отсега се радвам на предстоящото ни пътуване. Откъде си всъщност? Не си отдавна тук в града. Досега щях да те забележа. — Тя спря за миг и му се усмихна влюбено.

— Отседнах в хотела. Отивам на север и отдавна щях да съм заминал, ако шерифът не ме беше помолил да го придружа.

Тя се обърна и отново изчезна.

— Не се ли радваш на случая? — извика от съседната стая.

— Разбира се!

Пак се показа на вратата, засмя се щастлива и се върна обратно.

— Какво ще правиш в Шайен?

— Вече ти казах!

— И какво точно? Ще отидем в Шайен, ще спрем пред банката, ще натоварим тридесетте милиона и ще си вървим по живо, по здраво?

— Не е зле, ако можеше така да стане! Засега само ще поогледаме.

— Не съм добър наблюдател, Прис!

— Не е необходимо. Тази работа ще свършат други. Ти ще останеш при мен да се обичаме и любим. Ще пренощуваме в хотела

две или три нощи, докато другите донесат нужните сведения.

— За кога е заплануван ударът?

— Ще разберем в Шайен.

— От кого?

— Не бъди толкова любопитен! Ще се запознаеш с всичко.

Тя беше шефът на бандата! За съжаление, нищо не можеше да се промени.

— И какво направихте в Елко? — попита я, за да бъде напълно сигурен. — Изгубихте доста коне. При тридесет милиона подобно нещо не бива да се допуска. В противен случай няма да успеете да отмъкнете мангизите.

Само след миг се разкая жестоко. Идеше му да си отреже езика. Но вече беше късно. Очакваше Присила да изскочи от стаята като фурия и да го попита откъде знае всичко това.

Но тя само се засмя и каза:

— Учим се, Ласитър! Никога не допускаме втори път една и съща грешка.

Тя беше шефът на бандата, ако ли не, то на всяка цена принадлежеше към нея, а кръчмата бе главният щаб. Тук трябваше да са другите два милиона!

— Къде са мангизите? Кой ще ги пази, ако заминем всички за два-три дена в Шайен?

Тя се появи на прага и застана в позата на филмова звезда. Беше с нова прическа и носеше дълга небесносиня рокля, затворена до врата. В нея изглеждаше прекалено изискана и почтена. Като я видеше човек така, никога нямаше да си помисли, че играе в увеселителен салон и показва гърдите си пред пияни мъже.

— Не се грижи за това! — каза му с влюбена усмивка. — Облечи се, моля те! Чакам те долу за обяд.

Изпрати му въздушна целувка и излезе.

По дяволите! Наистина му идваше да си оседлае коня и да потегли на север. Изведнъж осъзна, че бе дошъл в Ларами единствено за да отведе Присила на бесилото. Там ѝ беше мястото! Но трябваше ли да го стори?

Как, по дяволите, щеше да се измъкне от тази ситуация? Можеше ли да изпрати на момчетата във Вашингтон телеграма със съдържание:

„Дайте ми друго поръчение, иначе трябва да изпратя на въжето любимата си!“.

Щяха да го обявят за побъркан.

По дяволите всичко! Бандитите крояха следващия удар, който щеше да бъде обирът на века!

Ставаше въпрос за тридесет милиона! Тридесет милиона!

А той може би щеше да успее да го предотврати. И това вече щеше да е нещо.

Измъкна се от леглото, отиде в съседната стая и наля вода в таса.

Докато се бръснеше, вратата на спалнята се отвори и когато се обърна, видя Бой, мъжа от Минесота.

— Здравей! — каза Ласитър. — Какво има?

— Присила току-що ми каза, че си бил вече в Шайен. — Той се приближи до вътрешната врата, облегна се на рамката и се загледа в Ласитър, докато той се бръснеше.

— Да, ходил съм веднъж. Защо?

— Познаваш ли някого там?

Ласитър познаваше шерифа, но, разбира се, го премълча. Сети се, че тогава често бе посещавал кръчмата на Лео.

— С Лео бях на ти, но дали още си спомня за мен...

— Старият Лео отдавна е мъртъв. Нямах предвид подобни хора. Говори ли ти нещо името Брус Гоусет?

— Не!

— Той е кралят в тази област.

— Трябва ли да се съобразяваме с него?

— Нещо повече. Нуждаем се от съгласието му, а това струва пари! — Мъжът, когото наричаха Бой, повдигна ръката си и потри показалеца в палеца. — Струва пари! — повтори той. — Ще иска да закачи част от милионите!

Ласитър се ухили и изми остатъка от пяната по лицето си.

— Но ние сме намислили нещо! — засмя се Бой и мушна ръце още по-дълбоко в джобовете си.

— Ще го изиграете?

— Би било добре, само че как? Виждаме само един изход.

— И какъв е той?

— Трябва да го очистим!

Ласитър използваше одеколон за бръснене. Уханието му изпълни стаята.

— Френски ли е! Изискан е!

— От Мексико!

— Брус Гоусет трябва веднага да бъде очистен, но Присила не е съгласна.

Ласитър облече якето си и се обърна към Бой.

— Защо ми казваш всичко това?

— Тя ще те заведе със себе си при него и на тази среща ти ще му теглиш куршума.

— Аз?

— Твоя работа е! Аз щях да го направя, но тя няма да ме вземе.

Ласитър се усмихна хладно.

— Всички сме единодушни! Но не бива нищо да й казваш!

Просто ще извадиш желязото и пух!

— Пух и всичките му хора ще наскочат на врата ми!

— Ние също ще сме наблизо!

— Ще я придумам да вземе тебе на този разговор!

Бой го наблюдаваше с безизразен поглед.

— Не предлагаш равни шансове, Ласитър! Трябва да го знаеш.

Като кажа това на другите, всички ще се разочароват.

— Чуй ме, Бой! Аз работя за нея, а не за вас. Затова ще се пазя да не правя нищо, което не би й харесало. А кои сте вие другите?

— Знаех си от самото начало, че с теб не може да се говори, Ласитър. — Мъжът от Минесота въздъхна угрожено. — Винаги едно и също: спи ли някой с нея, веднага заема ролята на принца.

— Дрън-дрън! — отвърна Ласитър, взе шапката си и се отправи към вратата. — Говори с нея! Ако се съгласи, ще го очистя. Но само тогава, а не защото го желаят някои от вас. Мислех, че тя е шефът!

— Тя?

Ласитър спря и се обърна.

Бой се хилеше.

— Не я познаваш едва отчера, нали? Признай си! Ти дърпаши конците зад гърба ни. Или поне досега си го правил.

Мъжът от Бригада Седем се усмихна спокойно. Как трябваше да реагира? Да се съгласи или да отрече? Реши, че е най-добре да го

остави в неизвестност. Наистина ли имаше някой зад гърба ѝ? Бой и останалите трябваше да знаят.

— Говори с нея! Ако каже да, съгласен съм — каза лаконично и тръгна напред.

Бой го последва, настигна го на вратата и я отвори.

— Моля! — Обърна се почтително с предизвикателен жест.

Но Ласитър го хвана за яката и го избута пред себе си.

— Не ме прави на принц!

7.

Брус Гоусет бе влиятелна фигура в Шайен. Присила го посети едва на втория ден. Двамата с Ласитър бяха прекарали по-голямата част от времето си в хотелската стая. Бяха се представили за брачна двойка. Червенокосата сладострастна жена го желаеше не само сутрин, обед и вечер, а по всяко време и Ласитър с удоволствие приемаше това предизвикателство. Сякаш го бе омагьосала и той не можеше да се освободи от магията ѝ. Поне така му се струваше. От време на време пристигаше някой от хората ѝ, за да съобщи новините. Приготовленията за удара бяха в пълен ход, макар и Ласитър да не виждаше и да не чуваше много. След поредната пламенна нощ двамата отпътуваха към Брус Гоусет.

Той бе мъж в началото на петдесетте и се занимаваше с търговия на фуражни храни и семена. Гоусет бе заможен и влиятелен човек, търгуваше с всички. Все още пълзяха слухове на юг от Уайоминг, че той бе подтикнал преди две години червенокожите към въстание, като им бе доставил оръжие. Бе подлец и мошеник и искаше данък от всички баандити, които плячкосваха в неговата област. Този данък възлизаше на петдесет, че и повече процента. Тежко на онези, които не спазваха това правило. Гоусет имаше хора и довереници навсякъде. Бе изключително проницателен и нищо не му убягваше.

Изглеждаше добре и притежаваше маниери. Много добре знаеше как да изкаже уважение към една дама.

Посрещна любезно Присила, а Ласитър почти не забеляза. За него той беше прост лакей. Бой и останалите, които и да бяха те, не успяха да се наложат. И дума не можеше да става да се убие този мъж в жилището му.

След няколко вежливи и банални фрази Брус Гоусет дойде веднага на въпроса:

— Радвам се, че все пак намерихте пътя за дома, мадам! Минаха два дена, откакто сте отседнали със своите хора в Шайен. Не смятате

ли, милостива госпожице, че е редно веднага да ме информирате за намеренията си?

— Исках първо да се уверя дали нещата въобще са възможни! — отговори малко дръзко тя.

— Е, и? До какъв извод стигнахте? — попита напрегнато мъжът.

— Да, иначе нямаше да си струва да идвам до тук.

— Вашите хора добре огледаха Централната банка на Съюза на фермерите и железничарите! Но грабеж като в Елко тук не бихте могли да направите.

— Ще се прокарва нова линия. Договорите са готови. Всичко вече е уредено. Вашингтон финансира голяма част от строежа.

— Ако това е вярно, вие сте крачка пред мене, Присила! — засмя се Гоусет.

— Грешите, аз съм три крачки пред вас! Става въпрос за тридесет милиона. Парите са приведени и след четиринадесет дена ще са в наличност.

Мъжът се опита да прикрие изненадата си, но не успя. Бе загубил ума и дума.

— Правя ви следното предложение, господин Гоусет. Ще делим, но за тази акция ще ми дадете най-добрите си хора.

— Ще делим? — попита той с дрезгав глас.

— Петдесет на петдесет! Ако не сте съгласен, ще си свърша и сама работата!

— Съгласен съм! — каза бързо Гоусет.

Ласитър се усмихна. Ставаше въпрос за петнадесет милиона! Кой не би се съгласил? Но той щеше да им провали сделката! И още как!

Присила искаше специалисти, най-добрите му хора. Уточниха подробните, поговориха известно време за работата и тя се сбогува.

— Не бях съвсем откровена с него — обясни тя малко по-късно на Ласитър, докато пътуваха с файтона към хотела. — Но той е истински негодник, изпечен мошеник и винаги мами партньорите си, когато не му изнася. Но този път не бе достатъчно внимателен. Ще ни даде най-добрите си хора, а ние ще ги привлечем на наша страна още преди нападението. Без тях той е кръгла нула. Дори не умее да държи револвера. Ще платим добре на хората му и така ще бъде по-евтино и по-справедливо, отколкото да му напълним гушата с половината

плячка. Петнадесет милиона, представи си само! При това не поема никакъв риск! Ах, ще стане още по-добре!

— Нищо ли не може да се предприеме в цялата област без негово знание? — попита развеселено Ласитър. Не го проумяваше.

— Така е — отговори Присила. Искаше да каже още нещо, но замълча, защото точно в този момент минаваха покрай Централната банка на Съюза на фермерите и железничарите. Присила прикова поглед във високата постройка. Ласитър отпусна конете и Присила му благодари, като му стисна ръката, без да отделя погледа си от сградата.

— Дали наистина ще побере тридесет милиона? — подметна подигравателно той.

— Има място за много повече пари! — отвърна уверено Присила.

Малко след това спряха пред хотела. Лакеят пое юздите. Конете имаха нужда от почивка и вода. В трапезарията чакаха останалите от бандата, които през цялото време бяха проучвали банката и околностите ѝ и събираха информация. Двамата закусиха и час покъсно се отправиха за Ларами. С влака щяха да се приберат за един час, но с конете и файтона — за около десетина. Късно през нощта влязоха в Ларами. Кръчмата „Девилс Плейграунд“ тъкмо беше затворила. Платежният ден беше минал. Едва след четири седмици щеше да настане същото оживление, както когато пристигна Ласитър.

Той остана през нощта при Присила, защото тя го помоли, а на такава молба никога не можеше да откаже. Бой, Хенри Уорън, Чарли Хамър и другите останаха за по едно уиски в бара. Присила и Ласитър се качиха горе.

Тя се нахвърли върху него още преди да бе успял да запали кибритената клечка, и зарови лице в гърдите му.

— Ужасно съм уморена, Ласитър, но съм толкова щастлива, че не искам да спя. Направи нещо с мен, иначе ще рухна на земята.

Той я целуна, драсна кибритената клечка и запали две лампи, свали шапката и якето си, смъкна ботушите и всичко това, без да прекъсва милувките си. Съблече и нея, коленичи и започна да я целува по цялото тяло. Играта на езика и устните му бързо я разсъни и я накара да обезумее. Стоновете ѝ изпълниха цялата стая. Тя заби пръстите си в косата му, притисна главата му към себе си и буквально се свлече върху рамото му, но не защото бе заспала.

След като отмина ураганът, Ласитър я взе на ръце и се отпусна заедно с нея върху леглото. Остави я да вилне и креши, наслаждавайки се на освободеността и страстта ѝ, докато не ги връхлетя вълната на екстаза.

Беше ден, когато заспаха силно притиснати един към друг, напълно изтощени, но безкрайно щастливи. За да бъде щастлив човек, не се нуждаеше от тридесет милиона, Присила — също. Тя само си въобразяваше.

Трябваше да я отклони от мисълта за обира и да я измъкне от тази среда. Искаше му се да я вземе със себе си за известно време и да ѝ покаже истинския живот, въпреки че и самият той не знаеше как щеше да го направи. Но това бяха само мисли. Той целуна още веднъж хубавата червенокоса жена, която отдавна спеше дълбоко и непробудно, и позволи на умората да надвие и него.

Слънцето беше високо на хоризонта, когато той се събуди. Присила бе вече станала и правеше нещо в кухнята. Беше се облякла, за съжаление. Тя беше всецяло отدادена на Ласитър, но имаше задължения към кръчмата и гостите.

— Трябва да отида в хотела да нагледам коня си! — отбеляза Ласитър по време на закуската.

— Това може да направи и някой служител! — Махна с ръка тя.

— Трябва да проверя какво става. Обзалагам се, че отдавна са изхвърлили нещата ми през прозореца.

Ласитър имаше съвсем друго наум, но, естествено, не можеше да ѝ каже. Тя се съгласи, но настоя да се върне за обяд. Той ѝ обеща и излезе.

Запъти се направо към къщата на доктора.

Анди Харингтън беше изчезнал!

Ласитър удари с юмрук по стената.

— Какво означава изчезнал?

— Просто е офейкал! — уточни докторът. — Докато ме нямаше въкъщи...

— Кога се случи това?

— Вчера.

— Нищо ли не остави за мен? Писмо или някаква бележка?

Знаете ли къде мога да го намеря?

— Ако знаех, нямаше да ви кажа, че е изчезнал — отговори мъжът.

— Оздравя ли вече?

— Какво говорите? Чакам всеки момент да се върне. Когато почукахте, помислих, че е той, за да му сменя превръзката.

— Дължа ли ви още пари?

— Не! Всичко е платено. Можеше да остане още една седмица при мене.

— Тогава ще получа ли нещо обратно?

— Вероятно ще дойде пак. Сигурно ще дойде. В неговото състояние няма да стигне далече.

— Каква може да е причината, за да изчезне така незабелязано?

— Аз също си зададох този въпрос. Може би е свързано със заместника на шерифа.

— Градът нов шериф ли има?

— За толкова кратко време — не! Първо трябва да се състоят избори. Назначен е съдия-изпълнителят: казва се Джоел Уаксмен! Далечен роднина е на стария шериф. Познаваме го всички. Истински мъж! Когато Хакер преследваше някой мошеник, често го вземаше със себе си.

— Но защо Харингтън трябва да се бои от него?

— Аз също не знам. Казах го просто така.

— Ако се появи отново, оставете, ако обичате, съобщение в хотела — помоли Ласитър, даде му една десетачка и се сбогува.

Работите на доктора не вървяха добре. Тук никой не се разболяваше, а ако някоя жена раждаше дете, викаше на помощ своята съседка. Отдавна бяха минали времената, когато цели семейства, ранени от индианци, пристигаха в града и го търсеха. Ако го извикаше някой фермер заради болно животно, той не смяташе това предложение за обидно, а вземаше чантата и излизаше.

Ласитър напусна къщата и се отправи към офиса.

Съдия-изпълнителят бе висок представителен мъж на около петдесет. Носеше черен ленен костюм и в него приличаше по-скоро на железничар, отколкото на човек на закона.

За това говореше единствено тенекиената значка на сакото му.

— Обяд е, сър! — каза раздразнено той, когато Ласитър влезе, извади часовника си и погледна циферблата.

— Казвам се Ласитър!

— Много мило! — рече през зъби едрият мъж. — А аз съм Джоел Уаксмен! Обядвали ли сте вече?

— Работих заедно с шерифа Хакер! Бях с него, когато почина долу в мината.

Съдия-изпълнителят изведнъж стана сериозен и го изгледа изпитателно.

— Бандата, която ограби влака в Елко, се намира тук, в града!

— Какво се случи там долу?

— Други разбойници отвлякоха Присила, за да изнудят хората ѝ за двата miliona. Държаха я вързана там долу.

Съдия-изпълнителят присви очи.

— Франк Хакер е знаел това!

— Бях свидетел на отвличането и му казах. Проследих похитителите, но изгубих следите им някъде край старата мелница. Франк Хакер знаеше мината. Веднага се досети, че са там долу, и действително се оказа така. Бяха хора на Лимни Брайтън — Вълка от Уайоминг. Шерифът застреля единия, но другият и хората му убиха него. След това избягах с жената и я върнах в кръчмата ѝ. Оттогава се радвам на доверието на бандата. Бяхме в Шайен. Решили са да оберат банката там. Хвърлили са око на тридесет miliona. Ако се свържете с колегите си в Шайен, ще можете да заловите не само тях, но и Брус Гоусет и шайката му.

Ласитър съобщи всички подробности, а съдия-изпълнителят слушаше внимателно. Не можеше и да подозира, че по този начин сам влизаше в устата на вълка. Още повече че събеседникът му удряше с юмрук по масата и поклащаше глава. Накрая възкликна:

— Жалко, че Франк Хакер не е още жив! Целта му бе да прати на въжето цялата пасмина тук: за това бе мечтал години наред. И сега, когато има най-големия шанс, той вече не е между живите.

— Мисля, че и вие можете да нанесете удара — отбеляза Ласитър. — Това би било по вкуса на шерифа. Толкова са много, че още на първия ден ще започнат да се обвиняват взаимно. И тогава ще имаме доказателствата, от които се нуждае съдията.

— Ще им попречим, Ласитър! Ще ликвидираме и двете банди. От запланувания обир на тридесетте miliona нищо няма да се получи.

— Съдия-изпълнителят удари с юмрук по масата.

— Ще ги заловим всичките на този ден. Цялата банда, от А до Я, а жената ще пипнем първа!

Ласитър кимна утвърдително, но имаше намерение да попречи на последното. Искаше да отърве Присила от въжето. Той говореше за някакъв мъж в сянка и бе сметнал Ласитър за него. Но той не беше. Може би наистина съществуващ такъв човек. Тогава всичко това не бе работа на Присила.

Двамата се споразумяха да мълчат, подадоха си ръце и мъжът от Бригада Седем го увери, че ще му съобщава всяка нова и по-важна информация, до която се добере.

Присила го чакаше. Когато влезе в кръчмата, тя стоеше на бара, бързо се приближи към него, прегърна го и го целуна.

Салонът беше още затворен. Беше пригответа една голяма маса, където седнаха Присила, Ласитър, Бой и всички други мъже, които бяха заедно с тях в Шайен. Настроението беше приповдигнато. Всички се чувстваха победители и всеки беше убеден, че така, както бяха успели в Елко, щяха да успеят и в Шайен. Пиха за това.

Последва обилно угощение. Разбойниците съвсем си развързаха езиците. Говореха без стеснение за Елко и разгорещено разказваха за други нападения. Не можеше нищо да се промени. Ласитър беше наясно, че е при бандата, и оставаше само да я залови.

Но всичко тръгна с главата надолу.

Изведнъж на масата се появи съдия-изпълнителят.

Ласитър се усмихна. Почти всички бяха пияни. А той бе пил заради Присила само едно уиски. Подозренията му се потвърдиха. Джоел Уаксмен принадлежеше към бандата на Присила! Франк Хакер би се обърнал в гроба. Но какво можеше да помогне това на Ласитър!

Съдия-изпълнителят дойде с Бой и Чарли Хамър от една от задните стаи, където им бе разкрил истината за Ласитър.

— Между вас седи предател! — извика той гръмко. — Решил е да провали голямата ни акция в Шайен.

— Какво означава това? — попита Присила, като гледаше ту един, ту друг, усмихвайки се объркана и същевременно изненадана. Явно мислеше, че е лоша шега.

Ласитър обаче от самото начало бе наясно, че играта е на живот и смърт. Стана. Присила веднага хвана ръката му, но той я издърпа. Искаше да свърши със съдия-изпълнителя и бандата пияни

разбойници. Ала нито съдия-изпълнителят, нито Бой и Чарли Хамър бяха нападатели. Разбираха, че бяха пили прекалено много и мъж като Ласитър винаги щеше да им се изплъзне. Тогава не само него щяха да изпуснат, но трябваше да забравят тридесетте милиона.

Мъжът от Бригада Седем съвсем не бе обърнал внимание на разположението на вратите. Те изведнъж се разтвориха широко и в кръчмата нахлуха над десетина мъже и се спуснаха към него. Твърде късно се сети, че можеше да хване Присила, да я придърпа към себе си, да доближи колта до челото ѝ и по този начин да си пробие път навън. Но беше под въпрос дали мъжете изобщо щяха да се впечатлят от това.

В края на краищата, ставаше въпрос за главозамайващата сума от тридесет милиона!

Разбойниците се нахвърлиха върху него. Оставаше му единствено пътят през прозореца. Но и за него се сети твърде късно. Те го събориха на земята и започнаха да го налагат с ръце и крака. При това взаимно си пречеха, но заслепението не им позволяваше да го забележат.

Ласитър започна да се съпротивлява. Ако свършеше тук... Бог да му е на помощ! Но те го превъзхождаха.

Удряше и отстъпваше назад, извади един от мъжете извън строя, като го удари с все сила по главата, нанесе двоен удар в слабините на огромен рус великан, който дори не осъзна какво му се случи. Чу Присила да крещи, но не можеше да я разбере.

— Назад! — изрева изведнъж дрезгав глас. — Назад! Не убивайте предателя. Още е рано. Първо трябва да ни каже кой го информирал и на кого ни е издал. Престанете! Не го убивайте! Ще го довършим, само че малко по-късно. След като мерзавецът ни каже всичко.

Мъжете се отдръпнаха, но всеки нанесе по още един последен удар. Ласитър също не беше стоял със скръстени ръце. Бе разкървавил на някои носа, а на други бе посинил окото.

Разбойниците направиха път, но той не видя кой се приближи към него. Стоеше със затворени очи и се преструваше на изпаднал в безсъзнание, за да печели време. В края на краищата, ставаше въпрос за тридесет милиона и те нямаше да се церемонят. Не можеше да очаква помощ и от Присила. Тя плачеше и говореше нещо

неразбираемо. Бе ядосана и разочарована и явно не искаше да повярва на очите си.

Някой го ритна отстрани.

— Събуди се, Ласитър! — чу отново пресипналия глас съвсем близо. — Ела на себе си, копеле, за да ни отговориш на въпросите.

Настъпи мълчание. Чуваше се единствено тежкото дишане на мъжете и плачът на Присила.

— Добър удар му отпрах — забеляза Бой. — Ще мине време, докато се съвземе.

— И аз му изпратих един. Биваше си го — каза някой самохвалко.

— Може да продължи часове, сър — подметна Хенри Уорън.

— Тогава го занесете в плевнята! — нареди мъжът с дрезгавия глас. — Но го вържете!

Кой беше той? Хенри Уорън го бе нарекъл сър. Малко оставаше Ласитър да си отвори очите, но в последния момент се осъзна. В кръчмата имаше около двадесет човека, които го наблюдаваха в напрегнато очакване. Ставаше въпрос за тридесет милиона и всеки искаше да разбере дали ще пропаднат плановете им заради него.

Вързаха го. Мъжът с пресипналия глас имаше авторитет! Хванаха го за ръцете и краката и го повлякоха през къщата към двора, където го захвърлиха в плевнята.

Братата се затвори с тръсък и Ласитър погледна.

Помещението беше малко. По стената на дълги пирони висяха стари глинени съдове. В единия ъгъл стояха две празни бурета, чиито дъски отдавна бяха изгнили. Ръждясалите им обръчи се търкаляха по земята. Нищо друго не се забелязваше.

Ласитър се изтърколи до бъчвите, обърна се по гръб и взе единия от обръчите. Дъските се строполиха с тръсък на пода. Ослуша се напрегнато, но явно шумът не се бе чул навън.

Върху ръба на ръждясалия железен обръч се опита да пререже въжетата, но понеже ръцете му бяха пристегнати на гърба, цялата тази работа му костваше много пот и усилие.

След около час се отказа изтощен. Този проклет пръстен се извърташе винаги настрани. Отпусна се и затвори уморено очи.

8.

Ласитър бе заспал от изтощение. Събуди го някакъв шум. Протегна се. През пролуките на вратата и през размествените дъски на тавана все още се прокрадваше дневна светлина. Не беше спал дълго.

Вратата изскърца и се отвори. Заслепиха го слънчевите лъчи. Беше Присила. Усети го по парфюма ѝ. Слънцето стоеше ниско на запад.

Тя затвори вратата и внимателно тръгна към него. Изглежда се страхуваше.

— Ласитър — прошепна.

Той изчака, докато се приближи съвсем до него и положи ръка върху рамото му. Тогава отвори очи и я погледна.

— Кажи ми, че не е вярно, скъпи!

Той само прегълътна.

— Ласитър! Кажи, моля те, че не е истина! — В гласа ѝ звучеше безкрайно отчаяние.

— Не бива да се страхуваш — отговори мъжът от Бригада Седем. — Ще те отведа оттук.

Присила го гледаше недоумяващо.

— Къде? Какво имаш предвид?

— Никога ли не си мислила какво ще се случи с вас, когато се провалите и ви заловят? Наистина ли вярваш, че вечно ще продължи така и няма да се намери някой да ви изобличи и накаже? В живота всичко се заплаща, Присила. Сега вие сте на ред.

— Какво говориш? — Устните ѝ потрепериха.

— Убивали сте хора, Прис! И в Елко. А това се заплаща с въжето. За съдията няма да има значение, че си жена.

— Ти ме предаде и измами, Ласитър! Злоупотреби с любовта и доверието ми. Не, кажи ми, че не е истина! Кажи ми! — заплака горчиво тя.

— Откажи се от бандата, Прис! Направи го веднага и ела с мен!

Тя се изправи. В погледа ѝ се четеше погнуса и дълбоко презрение.

— Разочарована съм от теб, Ласитър! О, господи, къде гледах? Но ти ще ми платиш! Кажи всичко, каквото знаеш, или хората ми ще те смажат от бой. — Тя се извърна и тръгна към вратата. — Влезте! — извика разярена. — Той е ваш!

Ласитър се напрегна. Не можеше да ѝ се сърди. Нищо не можеше да направи. Работеше за Бригада Седем и бе получил достатъчно ясна задача. Щеше да ѝ го каже, но все не идваше подходящ момент. Времето бе прекалено кратко. А сега вече бе късно. Тези мародери и биячи щяха да се нахвърлят върху него, а той дори не можеше да се съпротивлява. Трябваше ли да се направи отново на припаднал?

Още преди да бе успял да си отговори на този въпрос, погледна слисан към вратата.

Присила също беше смяяна и не се помръдваше от мястото си. На прага стоеше само един мъж и се усмихваше досущ като дявола, изненадал цяла групичка голи монахини да се къпят в мрачната гора.

И този мъж не бе никой друг, а Анди Харингтън!

Изглеждаше ужасно слаб. Пълното му лице бе станало само кожа и кости. Бе толкова блед, че предизвикваше съжаление. Но той се засмя.

Ласитър добре познаваше този смях, който разсея и последните му съмнения.

Присила, напротив, само предполагаше с кого си има работа.

Нямаше и следа от хората, които трябваше да се справят с Ласитър. Тя отстъпи назад към стената.

Анди Харингтън влезе вътре и затвори вратата след себе си.

— Как си, Ласитър? — попита, без да отмества погледа си от Присила. — Радвам се, че мога да се реванширам. Винаги съм казвал: осланяй се на Бога, но разчитай на Анди Харингтън. — Той се приближи към него, коленичи, извърна го настрани и разряза въжетата. Потупа го по рамото, изправи се и прибра ножа си. — Размърдай се, приятелю! Нямаме много време. Как му се викаше на това: тя ми падна право в ръчичките! И сега неочеквано шансовете дойдоха на наша страна.

Присила се опомни твърде късно. Понечи да побегне към вратата, но Анди Харингтън веднага ѝ препречи пътя и тя се бълсна в

него. Той я хвана и я притисна към себе си.

— Не самичка, лейди! Отсега нататък ще внимавам за всяка твоя крачка — изрече със сарказъм и злорадство, разкъса блузата й и извади от колана ѝ револвер, който небрежно захвърли на земята. Опипа я за друго оръжие, но нищо не намери. — Нямаш ли нож, лейди? Такава змия, а без нож? Има още на какво да се учиш! — Той се обърна към Ласитър, който междувременно се бе изправил на крака и се отърсваше от последните въжета. — Виж дали двамата са още пред хангара. Ще се чупим надясно. Зад следващата къща ни чакат конете.

Анди даде на Ласитър револвер и се отдръпна с Присила настани. Тя гледаше уплашено ту единия, ту другия и не знаеше на кого бе попаднала, но предчувствуваше, че не я очаква нищо хубаво.

Ласитър претегли колта в ръката си и открехна вратата. Отсреща на стената лежаха двама мъже. Зад прозорците запалиха светлина. Той се огледа бързо наоколо.

— Какво има? — прошепна нетърпеливо Анди Харингтън.

Никой не се виждаше. Присила изстена уплашено. Когато Ласитър се обърна, Харингтън бе преметнал червенокосата жена като чувал с картофи върху рамото си. Държеше я с една ръка, а в другата стискаше колта.

— Да офейкваме оттук! Или нещо не е наред?

Ласитър погледна бързо Присила в лицето и тръгна. Вървеше вдясно край хангара, като се оглеждаше навсякъде. Анди Харингтън го следваше със своя товар. Ласитър се спря и се обърна към двамата с намерението да помоли приятеля си да му даде жената. Но Анди продължи и го избута напред да върви по-бързо. Сънцето отдавна беше залязло. Дърветата и къщите хвърляха черни сенки.

Незабелязано стигнаха до съседния двор, където зад една полусрутена плевня ги чакаха конете.

Анди Харингтън се бе окказал съобразителен мъж, при това информиран за всичко. Само не бе предполагал, че Присила сама ще връхлети в ръцете му, но бе действал решително.

Качиха се на конете. Анди повдигна жената, метна се зад нея и здраво я хвана, за да не може да му избяга. Веднага пришпори коня, а Ласитър го последва, като яздеше неотстъпно зад него. Движеха се покрай плетовете и дърветата. Скоро къщите на Майн стрийт останаха зад гърба им. Излязоха от града на запад, недалеч от линията.

Вечерният влак се зададе с тръсък срещу тях. Като огромна призрачна ръка се простираше лъчът на мощния прожектор върху релсите. Но преди да беше успял да ги заслепи, те се отместиха встрани. Скрити зад дървета и храсти, проследиха редицата от светлини на преминаващия влак.

Яздеха в предпланината на Сноу Ренч и малко след падането на мрака стигнаха до някаква колиба, в която грееше светлина и явно ги очакваха.

Анди Харингтън бе телеграфирал на трима стари приятели, както осведоми накратко Ласитър.

Единият се казваше Тим Латер. Другите бяха братя. Бе се запознал с тях преди няколко години в Роулинс и те се бяха оказали верни и благонадеждни другари. За голяма изненада на Ласитър мъжете знаеха за запланувания обир на тридесетте miliona и бяха решили да се включат в сделката заедно с него. Анди Харингтън все още възнамеряваше да постигне целта си с помощта на Присила. Естествено, нямаше намерение да я принуди да направи самопризнания, за да получи наградата. Сега искаше да изнуди с нея бандитите и да ги накара да включат него, приятелите му и Ласитър в сделката. Тим Латер и братята не бяха на себе си, защото бе довел от града не само Ласитър, но и Присила, най-големия коз в играта.

Колибата имаше две стаи. Мъжете оставиха Присила в едната и единият от тях остана да я пази пред вратата. Все пак тя им струваше няколко miliona.

Останалите се събраха около масата, където имаше храна и уиски. Ласитър попита Анди за раната му. Той му отвърна, че се чувства добре, дори никога досега не се бил чувстввал по-добре. Ласитър, естествено, се съмняваше в това, но трябваше да признае, че приятелят му бе надвил слабостта си. Бе повалил на земята стражата зад кръчмата „Девилс Плейграунд“, бе го освободил и дори бе успял да отвлече червенокосата атрактивна лейди! Това беше твърде много за един тежко ранен човек.

На въпроса на Ласитър откъде бе научил за предстоящия обир, той само се усмихна скептично. Когато не искаше да издаде нещо, Харингтън просто не отговаряше.

— Джоел Уаксмен, когото добрата случайност направи съдия-изпълнител на Ларами, ще поеме сега на мястото на Присила

ръководството на бандата — каза той и Тим Латер и братята наостриха слух. — Познаваш го! Познаваш и останалите и затова предлагам ти да водиш преговорите с тях. Но само ако си съгласен, Ласитър! Никой не те принуждава.

Мъжът от Бригада Седем си спомни за Бой и човека с дрезгавия глас, но нищо не каза.

— Какви претенции трябва да предявя пред тях? — попита той.

— Толкова е просто! — потри ръце Анди. — Ще участваме заедно с тях и ще искаме половината.

— Петнадесет милиона! — възклика Ласитър.

Тим Латер, братята и Харингтън се засмяха.

— Той можел да смята! — забеляза развеселено по-младият от братята.

Ласитър махна с ръка.

— Въпросът не е в смятането, а дали тази жена им е толкова скъпа. Петнадесет милиона! Питали ли сте се вече?

Мъжете се спогледаха.

Ласитър се усмихна.

— Това трябва да се предвиди при всеки заложник.

— Но тя е шефът на бандата! — забеляза Харингтън.

— Сигурен ли си?

— Разбира се!

— Бихме могли да я попитаме! — намеси се Тим Латер. — Нали е при нас.

— Ако не иска да отговори, ще започнем да ѝ извиваме врата — каза по-малкият от братята. Той бе едно ужасно дебело и противно момче на около двайсет години. Имаше мазна дълга коса, обичаше да си гризе ноктите и постоянно да си човърка в носа.

— Имаме още един коз! — продължи Анди Харингтън.

Всички го погледнаха в очакване.

Той се усмихна и положи ръка върху рамото на Ласитър.

— Информирани сме за всичко, приятелю! Ако жената не им е толкова скъпа... добре! Те още нямат тридесетте милиона. А ние сме осведомени за всичките им планове. Дори в последния момент бихме могли да провалим удара само ако се обадим на шерифа в Шайен или информираме съдия-изпълнителското бюро в Роулинс. И тогава тези кучи синове никога няма да се доберат до тридесетте милиона. Това

трябва да им обясниш, Ласитър! Вместо тридесет милиона ще получат тридесет годинки. Обърни им внимание!

Тим Латер погледна Ласитър с ледено изражение.

— Той просто не иска да отиде в града. Напълни гащите, това е! Страхува се от бандитите.

— Аз ще отида и ще говоря с тях — предложи по-възрастният от братята, който се казваше Сан. Бе с цели десет години по-голям от дебелака и имаше значително по-приятна физиономия. Подаде ръка на Ласитър. — Но никаква вражда между нас! Ако желаеш, върви! Иначе аз ще замина. Когато им дадем да разберат, че можем да провалим удара, сигурно ще станат по-предпазливи. Освен това не вярвам да жертвват жената. Не е толкова просто. Впрочем, бихме могли първо да се позабавляваме с нея. Всички знаем, че тя е курва и няма да я заболи. Напротив, ще направим точно това, което очаква от нас.

— Видяхте ли как ме изгледа преди малко? — обади се Тим Латер и се усмихна многозначително. Беше едър снажен мъж към четиридесетте. — Разбира се, не трябва непременно да съм първи — обузда похотливостта си той. — Но по-бързо, че да дойде и моят ред!

— Ако никой няма нищо против — дебелакът се надигна, облиза жадно устните си и се запъти към вратата, — ще я оправя за пет минути. Можете да броите на глас.

Но бе направил сметката си без своя брат, който го дръпна назад и така го удари в гърдите, че той излетя и се просна върху сандъка, служил му преди малко за стол.

— По ред! Но ти не си първи? Най-младият си от нас, за това се овладей!

Тим Латер се изправи и дръпна нагоре панталоните си.

— Ако възрастта има предимство, аз ще ѝ поизкарам въздуха! — накани се да върви, но Анди Харингтън извика гръмко:

— Спри!

Мъжете се огледаха. Той се обърна към Ласитър и добави:

— Моят приятел има нещо против!

Всички се вторачиха в Ласитър.

— Какво означава това? — попита заплашително Тим Латер.

— Точно така! Аз също искам да знам — присъедини се Сан.

— Предполагам, че се позовава на по-стари права — отговори Анди Харингтън и се ухили дяволито.

— Всички сме на един кораб, а тази жена е курва! — отбеляза запотен дебелакът. — Курвата на града! Прави го за пари, а понякога и само за добри думи, както съм чувал, но в повечето случаи за пари. Да не би да искаш да й плащаме, Ласитър?

— Чак дотам няма да стигнем! — възпротиви се брат му и изгледа злобно едрия мъж. — Освен това претенции може да има единствено Анди. Тебе никой не те пита, Ласитър! Анди ще реши. Тим е най-възрастният. И така, Анди, може ли Тим да върви при нея?

Харингтън се ухили широко.

— Който иска да се позабавлява с нея, трябва да получи първо съгласието на приятеля ми Ласитър.

— Никой не иска да й навреди или да поsegне на живота й! — каза Сан и погледна жадно към Ласитър. — Няма да я убием, напротив, ще й направим хубавото.

Мъжете се разсмяха. Ласитър — също. Само Тим Латер остана сериозен, вперил пламтящите си очи в едрия мъж.

— Ако ти позволи, нямам нищо против! — изпревари го Ласитър.

Тим си пое дълбоко въздух.

— Ако ми позволи, така ли?

— Да, ако е съгласна!

— Трябва да питаме тази курва? — процеди през зъби той.

— Да!

— Ще се пукна от смях! — произнесе злобно Латер, обърна се и тръгна с широки крачки към вратата.

— Не бързай да си събуваш панталоните! — предупреди го Ласитър. — После ще ти е трудно да бягаш.

Тим Латер се закова на място, сякаш пред него изведнъж се бе появила стена. Другите щяха да избухнат в смях, но се въздържаха, защото не искаха да предизвикват съдбата. Без да губи време за приказки, Тим се извърна и с гневен вик се нахвърли върху Ласитър, размахвайки юмруци.

Мъжът от Бригада Седем го очакваше разкрачен и с ръце, свити за отбрана. Но Латер беше силен, проби защитата му и стовари юмруците си върху лицето му. Ласитър полетя към стената. Братята изръкопляскаха на сърчително, но одобрителните им викове веднага

секнаха, когато Ласитър се съвзе и с двоен удар го повали на земята. Той се стовари по гръб и не се помръдна повече.

Братята се втурнаха през сандъците и старото кресло, на което седеше Анди Харингтън. Той се отдръпна от пътя им. Двамата се спуснаха отляво и отдясно на Ласитър и така се нахвърлиха върху него, че и тримата се озоваха на земята. Сан впи ръце във врата му, а дебелакът се опита да го притисне към пода с тежестта си.

Ласитър остана без въздух. Отчаяно се мъчеше да се освободи от хватката, но този човек притежаваше великанска сила. Опита се да му нанесе членен удар, но Сан го избегна и се ухили дяволски. Ласитър осъзна, че първо трябваше да се освободи от Били, дебелака, за да надвие брат му. Сви краката си в коленете и ги заби в тялото му. Той се търкулна настрани и сега вече Ласитър имаше поле за действие. Повдигна се и удари Сан с чело в лицето. Последният охлаби за миг хватката и Ласитър отскубна ръцете му от врага си и нанесе два удара вляво и вдясно. Сан се преобръна тежко назад.

Дебелакът междувременно се бе изправил на крака, бе докопал тежък дъбов стол и с все сила замахна с намерението да го стовари върху главата на Ласитър. Но той го изпревари и със страничен удар го довърши. Разнесе се тръсък и трополене, когато огромният мъж се стовари заедно със стола в ръцете на земята.

През това време Сан се бе съвзел, стоеше приведен с кръстосани ръце, сякаш искаше да се предаде. Но от това положение той изведнъж се стрелна напред и се опита с две крошета да събори Ласитър на земята. Но Ласитър добре беше внимавал да избегне ударите, така че Сан, увлечен от собствената си тежест, загуби равновесие и буквально прелетя покрай него. Той успя да му нанесе в движение удар в тила и го повали на земята. Сан повече не се помръдна.

Ласитър си отдъхна. Пот се стичаше от пялото му тяло. Тази схватка го беше изморила, но той излезе победител! И тримата лежаха на пода и никой повече не беше в състояние да отиде при Присила и да я насили.

— Не искаш ли и на мен да ми покажеш реда? — попита Анди Харингтън зад гърба му.

Обърна се. Анди стоеше с колта в ръка и се усмихваше широко и доволно.

— Мислех, че нещата между нас са ясни!

— Наистина ли? — попита Анди Харингтън напрегнато.

— Така мисля! — сви рамене Ласитър.

— Сега и между тебе и тях всичко е ясно. Затова и не се намесих! — забеляза съдружникът му и прибра револвера в кобура. — Вече знаят реда си.

— Съжалявам! — каза мъжът от Бригада Седем и замахна с юмрук.

Харингтън бе ужасно изненадан, за да реагира. Той погледна Ласитър с широко отворени очи.

— Заради реда! — добави Ласитър и стовари юмрука си.

Ударът му беше точен. Едрият мъж се стовари в безъзнание на земята.

Ласитър изкриви лице и потри кокалчетата на пръстите си. Прескочи натъркаляните тела и отвори вратата на Присила. Вътре беше тъмно, по през пролуката влезе достатъчно светлина. Присила седеше до стената върху постеля от кожи. Повдигна глава и го погледна въпросително. Беше чула шума, но, разбира се, нямаше представа какво става.

Ласитър се приближи към нея и й помогна да стане.

— Да вървим! Не мога да се оправя сам тук. Не знам къде сме. Дано ти знаеш!

Изведе я от стаята. Присила се спря, когато видя натъркаляните мъже, и погледна към Ласитър.

— Възнамеряваха да принудят теб и твоите хора да ги включите в сделката за тридесетте милиона — обясни й той.

— И сега? — попита рязко.

— Ела с мен!

Тя не се помръдна.

Ласитър посочи мъжете.

— Искаха един след друг да се забавляват с теб. Просто да убият времето си. Докога ще търпиш подобно отношение? Хората ти при всички случаи ще оценят плячката по-високо от тебе и ще те оставят в ръцете на тия негодници.

Подаде й ръка и тя я пое. Изгаси лампата и отвори вратата.

Нощта беше ужасно тъмна.

— Ще вървим пеша. С коне едва ли ще успеем в тази тъмнина — каза той, когато излязоха в мрака пред колибата и се огледаха, за да се

ориентират. — Но мъжете ще се съвземат по-бързо, отколкото е желателно, затова и пеша нямаме големи шансове.

— Пеша поне няма да си строшим главите! — каза тя. — Изток! Къде е изток?

Той я хвана за раменете и я извъртя в посоката, която определи по звездите.

— Там е Ларами! — Само това можеше да ѝ каже. — Искаш ли да се върнеш по същия път?

— Само малко.

— Та да си помислят, че сме тръгнали пеша към Ларами?

— Да! Ще се спрем някъде. Убедена съм, че хората ми ще ни намерят през деня.

— Това не ме радва, благодаря!

Тя го погледна.

— Прис, избий си тези тридесет милиона от главата! Прекалено много хора знаят за тях. Не само Брус Гоусет! Но и хора като мъжете в колибата. И това не е всичко. Те знаят съвсем точно, че вие стоите зад този заговор. Обзалагам се, че и други имат информация. Например шерифът на Шайен.

— На когото си ни предал! — прекъсна го тя.

— Не съм ви издал на никого. В противен случай нямаше повече да мога да те спася.

— И в Ларами побягна направо към офиса! — изсъска злобно тя.

— Добре, че имахме свой човек там. Ти си подъл предател!

Искаше да каже още нещо, но вратата зад тях изскърца и тя веднага мълкна, сграбчи ръката на Ласитър и се сгуши в него.

Беше Анди Харингтън, който се олюяваше пред вратата.

— Ласитър! — извика с креслив глас. — Ласитър! — Спря и се огледа. — По дяволите! — изруга, прибра се и затръшна вратата след себе си.

Двамата се отдалечиха бързо на изток. Присила се държеше здраво с две ръце за Ласитър. Той я прегърна и я притисна към себе си, за да не стъпи накриво или да падне.

След като се отдалечиха на повече от стотина ярда от колибата, зад прозореца се появи светлина. Те продължиха бързо напред.

9.

Оставаше час до началото на деня. Присила се нуждаеше от почивка. Спряха се в подножието на една скала и тя се облегна на рамото му.

— Мислех, че това, което беше между нас, е любов, истинската голяма любов — каза след известно време и отпусна глава на рамото му. — Но тя наистина не съществува.

— Прис, избий си, моля те, тези мисли! Не бива да се връщаш повече в Ларами.

— Ти си луд! — прекъсна го остро тя. — Знаеш ли от какво ме караш да се откажа?

— Законът е по петите ви, Прис! Ще свършиш на въжето.

— Законът е в ръцете ни! Мъжът в офиса на Ларами е наш човек!

— Вие прекалихте! Престъпленията ви са регистрирани вече в столицата. Аз работя за правителството. Затова знам, че с вас е свършено.

Тя се отдръпна.

— Ти ни предаде!

— Върша си работата, Присила! Но не искам да те видя на въжето. Имаш още време! Ще те заведа в Шеридан. Там имам приятели и познати, които ще се погрижат за теб. Ще си смениш името за известно време, докато се забрави тази история. Имам връзки. Във Вашингтон има много театри, където можеш да излизаш като певица.

— Засмя се, дръпна я към себе си и я погали по рамото. — Само трябва да смениш репертоара.

— Не знаеш колко добре се чувствам в Ларами.

— Сама си си виновна. Ако те заловят там, ще увиснеш на въжето.

— Могат да обесят някого само ако го хванат! — засмя се изкуствено тя. — Не можеш да ме изплашиш толкова лесно.

— Бъди разумна!

Тя замълча и двамата дълго не проговориха.

— Кой е човекът с дрезгавия глас, когото видях за първи път, когато се върнахме от Шайен?

— Кимбало! Джеси Кимбало! От него наех кръчмата „Девилс Плейграунд“ — кача тя за голяма изненада на Ласитър.

— Винаги съм мислел, че кръчмата е твоя!

— Само съм я наела.

— Тогава значи Кимбало е шефът!

— Защо мислиш така?

— Всички изпълняват това, което каже, и то веднага. Бой ти противоречи понякога, Чарли Хамър — също. Само срещу него няма никакви възражения. Затова и стигнах до този извод.

Присила замълча и това му говореше достатъчно красноречиво. Ужасно се радваше за нея. Значи не беше тя шефът на шайката, а този Кимбало, който я беше извадил напред, за да може сам да остане в сянка. В такъв случай щеше да отговаря това копеле, а не тя.

— Ела, трябва да вървим! — каза накрая, изправи се и й помогна да стане.

Не можаха да стигнат далече, скали и камъни се изпречиха пред тях. Но на изток започваше вече новият ден. Продължиха да вървят покрай отвесните скални стени, за да изчакат, докато стане светло и могат да виждат.

Постепенно предметите около тях започнаха да изплуват от мрака на нощта.

Ласитър бе твърдо решен да я отведе дори и насила. Нямаше смисъл да я убеждава. Не искаше да се заблуждава. Но преди това щеше да информира шерифите покрай железопътната линия за намеренията на бандитите.

Първо обаче трябваше да се измъкне от лапите на Анди Харингтън и приятелите му и хората на Присила. Нямаше големи шансове. Беше пеша, а преследвачите му, цяла глутница, бяха на коне и отдавна се движеха по петите му и сигурно го настигаха вече. Затова и не посрещна с особена радост настъпващия ден. Щеше да вижда най-после ясно, но враговете му — също.

— Прис, местността ти е позната! — каза той, когато жената изтощена се облегна на скалата. — Има ли тук наблизо някакво ранчо или ферма, откъдето бихме могли да си купим коне?

Присила го погледна и поклати глава, но той знаеше, че лъже.

Продължиха след десетина минути, смениха още веднъж посоката и навлязоха в скалите на север, за да се изкачат на височина, от която да имат широк поглед наоколо. Но преди да стигнат до платото, Ласитър забеляза сивкав дим да се издига нагоре и да виси прав като конец на фона на лазурното небе.

Беше пушек от комин!

Качиха се още петдесет фута нагоре и стигнаха до малко плато, откъдето се виждаше имението. Беше ранчо. Наоколо пасяха говеда, а където имаше говеда, имаше и коне.

Разстоянието до там бе най-малко три мили. Трябваше да слязат от скалите, но тогава щяха да се озоват на открит терен и на Ласитър му беше ясно, че трябва особено да внимава.

Анди Харингтън сигурно щеше да предположи, че няма да извървят целия път до Ларами пеша. Щеше да го дебне или някъде край железопътната линия, или тук, в това ранчо. Той добре познавате местността и щеше да се досети откъде може да се покаже човек, търсещ спешно коне.

Но когато слязоха в долината, се натъкнаха не на Анди Харингтън и приятелите му, а на група конници от бандата на Присила.

Бяха шестима и сигурно ги бяха забелязали още горе на скалите. Водеше ги Бой, копелето от Минесота.

Ласитър искаше да се върне и да се скрие с жената в скалите, където лесно щеше да се справи с шестима мъже. Но гърмежите сигурно щяха да привлекат още хора, които несъмнено се навъртхаха наоколо. Затова просто спря, дръпна Присила към себе си и опря револвера на врата ѝ.

Конниците се приближиха и също спряха. Слезе само Бой, хвърли на един от хората си юздите и се приближи към двамата.

— Спри, където си! Достатъчно близо е! — извика остро Ласитър, когато между тях останаха десет фута.

Бой се закова на място. Гледаше само към Ласитър, сякаш Присила не съществуваше. Тя забеляза това и безпокойството ѝ нарасна. Той си даваше сметка, че действията им можеха да са само бълф, за да го изиграят.

И Бой веднага го потвърди.

— Трябаш ни ти! Не бих желал да ставам причина за смъртта й, Ласитър. Но ми е наредено да не се съобразявам с нея, ако мога да те заловя. Трябва ли да загине и тя? Не си такъв egoист, нали? Затова по-добре я пусни и да поговорим като истински мъже!

Ласитър се прицели в него.

— Не искаш да се съобразиш с нея, така ли? А със собствения си живот?

Бой изкриви лице.

— Хайде, Ласитър! Ако умра, секунди по-късно ще лежиш и ти мъртъв на земята.

— И какво значение ще има това за теб?

— Не ме разсмивай!

— Бой, не се шегувам! Хората ти трябва да се разкарат оттук или ще натиска спусъка.

Той притисна още по-здраво Присила към себе си и побягна към него. Бандитът понечи да отстъпи, но не беше достатъчно бърз. Ласитър опря цевта на револвера под брадичката му.

— Е, какво ще кажеш сега?

Бой го погледна в очите.

В този момент един от конниците спокойно вдигна пушката и стреля.

Куршумът улучи Бой в кръста и той се свлече на земята мъртъв.

Ласитър погледна към конника. Присила издаде приглушен писък и се впи ужасена в него. Той я хвърли на земята и стреля към бандитите, които също откриха огън.

Куршумите запищяха покрай ушите му, но неговите попадения бяха точни. Събори от седлата двама един след друг. Останалите ужасени скочиха от конете, един залегнаха на земята, а други побягнаха да се скрият.

Ласитър скочи към Присила, хвана я за раменете и я изправи на крака. Понечи да побегне с нея към конете, но мъжете отново откриха огън. Стреляха като обезумели. Нямаше друг избор, освен да се върне обратно с Присила и да се скрие в скалите.

Хвана я здраво, а тя се вкопчи в него. Приведени, те побягнаха назад. Жената бе изпаднала в шок. Хората ѝ ясно дадоха да се разбере, че няма да се откажат от плячката нито заради нея, нито заради Бой.

Спряха се зад висока колкото човешки ръст скала. Господи, Присила се чувстваше толкова потна и изтощена!

— Сега вече трябва да ми вярваш, Прис! Желая ти доброто! Искам да си щастлива. Те щяха да те убият. Рискуваха живота ти.

Изстрелите действително бяха привлекли и други от бандата. Появиха се още шестима, но Ласитър не можеше да разбере кой ги води.

Той се заизкачва с Присила отново нагоре, докато тя съвсем загуби сили и не можеше да продължи по-нататък. Хвана я за ръка и я заведе в подножието на една пресечена скала. Междувременно слънцето бе изгряло.

Присила плачеше. Най-после бе осъзнала какво става. Жivotът ѝ не струваше пукната пара. Хората ѝ искаха тридесетте милиона и за да се доберат до тях, бяха готови на всякакви жертви. Така, както застреляха Бой, щяха да постъпят и с всеки друг от бандата им.

Изстрелите бяха довели още една група. Когато Ласитър и Присила навлязоха по-навътре в скалите, към тях се заизкачваха около десетина мъже.

Мъжът от Бригада Седем виждаше конете, но не можеше да се приближи към тях. Стрелбата ги притискаше все по-навътре. Присила вървеше плътно до него. Той ясно усещаше, че тя се страхува да не бъде застреляна от собствените си хора, които искаха да се доберат до него, защото той бе в състояние да провали плановете им.

Ласитър го забеляза и се надяваше, че тази горчива констатация ще я вразуми.

Така изглеждаше поне в момента!

— О, господи, отведи ме на сигурно място! — проплака умолително тя.

— Не се страхувай! — опита се да я успокои Ласитър.

Тя го целуна горещо и пламенно.

— Измъкни ме оттук! Спаси ме! Отведи ме на сигурно място! Моля те! Нали те обичам и ти мене!

Какви бяха тези отчаяни вопли! Това беше истинската Присила, такава, каквато той я познаваше.

— Нищо лошо няма да ти се случи, нищо, докато съм жив, Прис! Тя се притисна към него и се сгуши в обятията му.

Той се огледа за преследвачите. Засега им се бяха измъкнали, но това още нищо не означаваше. Намираха се в отдалечена от пътя скалиста местност. Можеха да се движат само нагоре, но Ласитър трябваше да слезе в долината, ако искаше да стигне до ранчото и да си набави коне. И за железопътната линия трябваше да мине по този път.

След като Присила си почина малко, потърсиха пътека на изток. Но накъдето и да тръгнха, винаги стигаха до отвесно падаща или издигаща се скална стена.

Междувременно слънцето се бе изкачило високо в небето. Беше станало непоносимо горещо и никъде не падаше дори малка сянка.

Доникъде не стигнаха. Трябваше да се върнат и да потърсят изход на юг или на север. Присила се спря развлнувана, когато вятърът от равнината довея до скалите сигнала на локомотив. Преминаващият влак се чуваше слабо.

Линията! Това беше трасето на трансконтиненталната железопътна линия, която свързваше два океана и по която всички спирки имаха телографни връзки. Затова целта на Ласитър бе да се добере до нея. Тогава можеше от всяка спирка да информира шерифа на Шайен за предстоящия обир на Централната банка на фермерите и железнничарите.

Върнаха се обратно и смениха още веднъж посоката, за да избегнат хората на Присила, които трескаво ги търсеха. Изведнъж той забеляза на десетина фута под тях конете им. Бяха около двадесетина. При тях стояха двама пазачи, а от останалите нямаше и следа.

Как можеше да се добере до там? Пред него се намираше стръмна, почти отвесна скала.

Изруга наум. По дяволите, трябваше да има все никакъв път до там! Присила също видя конете и бързо отгатна мислите му.

— Чакай тук! — обърна се към нея и се огледа внимателно. — Скрий се между скалите и не мърдай! Може би има път надолу, който не можем да видим оттук.

Радостна, че ще си почине малко, Присила се отпусна между две стърчащи нагоре скали.

Никой не се забелязваше и не се чуваше никакъв звук.

— Не мърдай! — прошепна Ласитър и заслиза надолу по ръба на скалата.

— Не ме оставяй дълго да чакам! — извика тихо след него Присила.

Той внимателно се спусна надолу. Стремеше се да не отрони камъни или пръст. Враговете му можеха да го дебнат зад всеки ъгъл. След десетина минути спря. Пътят продължаваше стръмно надолу, но Ласитър откри тясна пукнатина в скалата, която водеше до конете. Оттук трудно би минала жена. Но ако просто я вземеше на гръб? Можеше да я пренесе, но какво щеше да се случи, ако пазачите или други от бандата ги забележеха? Тогава не само щеше да се окаже в капан, но копелетата със сигурност щяха да си устроят малко състезание по стрелба.

Трябващ да намери друг път. Закатери се обратно.

Когато се върна, Присила я нямаше. Чу шум и понечи да се скрие, но беше твърде късно. Пред него иззад скалата се появи Анди Харингтън с насочен револвер. Зад гърба му, без съмнение, бяха другите двама, а четвъртият се криеше някъде с Присила.

Анди Харингтън се ухили.

— Редът от вчера не важи! Трябва наново да го съставяме, а ти имаш ужасно слаби карти. Хората й са наблизо — Харингтън посочи през рамото си и махна с ръка.

— Негодниците няма да се съобразят с нея! — каза Ласитър. — Тази сутрин стреляха по мене. Бях се прицелил в един от тях, за да ги сплаша, но те му видяха сметката, без да им мигне окото. Истинско чуло е, че тя е още жива.

— Остави на мен тази грижа!

— Само един изстрел и всички ни ще пипнат!

— Може би и аз искам това — подхвърли едрият мъж. — Един точен изстрел в главата ти ще те направи със сигурност по-говорчив.

— Така си мислиш. Но знаеш ли с какво ще ти отговорят? С олово!

— Знам, че много ти се иска да стане така! Но сега ти си натясно. Да вървиш по собствен път винаги се заплаща високо. — Той поклати глава. — Не става така в нашия занаят. Повярвай ми!

Ласитър погледна встрани покрай него и бързо приклекна.

— Внимавай! — извика гой.

Братята бяха застанали зад него. Когато Анди Харингтън се обърна, двамата също се хванаха на стария номер и проточиха шии в

оная посока, в която се бе извърнал водачът им, и никой в този момент не гледаше към Ласитър.

Той извади колта, хвърли се на земята и се претърколи. Дебелакът нададе креслив писък и револверите на тримата изтрещяха едновременно.

Мъжът от Бригада Седем също стреля. Когато по-малкият брат натисна спусъка, куршумът на Ласитър вече го беше стигнал и се заби в гърдите му. Със следващия изстрел Сан се простря на земята.

Анди единствен стреля за трети път. След като пъrvите два пъти не улучи, сега вече трябваше да успее. Но когато револверът му изгърмя, Ласитър вече го беше уцелил. Той се стовари мъртъв и остана да лежи по корем с изпънати ръце и крака.

Ласитър бързо се надигна и зареди оръжието. Ехото на гърмежите още се носеше между скалите на Сноу Ренч.

Остана за миг приведен и се огледа наоколо. Къде се криеше Тим Латер, този кучи син, който го държеше в шах с Присила? Трябваше да го открие, преди другият да го забележи, за да го изненада. И то незабавно! Хората на Присила продължаваха да го търсят и той лесно можеше да си представи как бързат по най-непроходимите пътеки, за да стигнат възможно по-скоро там, откъдето се чуха изстрелите.

Пристъпи две крачки напред и провери в следващата цепнатина. Но от тях нямаше и следа. Огледа се на изток, откъдето се чуха гласове. Хората на Присила! Идваха вече! По дяволите, къде да се скрие?

Обърна се и побягна назад. Когато прескочи телата на братята и продължи нататък, видя Тим Латер проснат на земята със забит нож в корема.

Изруга.

От Присила нямаше и следа, скалите се издигаха почти стъпаловидно пред него. Изкатери се нагоре и когато стигна върха, забеляза групичката от хората ѝ. Сред тях бе и Чарли Хамър. Това мършаво копеле водеше бандитите. Видя и още познати лица, но имената не можеше да си спомни. Те нададоха вик, когато го забелязаха, и няколко револвера веднага изгърмяха.

Ласитър мигновено се обърна и на един скок взе стъпалата надолу от другата страна.

— Прис! — извика отчаян.

Но тя не се обаждаше. Ядоса се и се огледа наоколо.

— Прис! Прис! Присила!

Криеше се сигурно някъде и си мълчеше. Явно отново бе размислила. Да върви по дяволите!

Хората ѝ се приближаваха. Първите вече се появиха вляво от него върху тясното плато. Разстоянието не бе повече от сто ярда. Той побягна приведен между скалите и се спусна надолу по каменния сипей, склонът ставаше все по-стръмен. Ласитър размахващ ръце, но въпреки това изгуби равновесие и падна точно в момента, когато започнаха да гърмят зад гърба му.

Затъркаля се надолу все по-бързо, докато накрая потъна в един улей.

Три фута над него префучаха курсумите и се забиха в скалата, а някои от тях рикошираха в друга посока.

Чу виковете на мъжете, които на висок глас коментираха някъде беше изчезнал. Междувременно броят на преследвачите му бе нараснал.

Ласитър запълзя на четири крака по продължение на цепнатината. Слънцето стоеше ниско на запад и скоро щеше да залезе.

Това беше спасението му!

Поне за този ден.

10.

Влакът, пътуващ на запад, разкъса нощната тишина. Шумът събуди Ласитър. Той се облегна на лакти и се ослуша. Господи, беше толкова близо до линията, без въобще да подозира. Влакът профучуа някъде в тъмнината. Но защо не го виждаше? Гора ли го скриваше или скали? Шумът затихна така бързо, както се беше появил. Скоро остана само тихо бучене, докато накрая и то съвсем загълхна.

Ласитър погледна звездите. След около два часа щеше да се развидели и тогава край на почивката му. Хората на Присила бяха съвсем близо. Те добре се оправяха тук и знаеха, че той все още няма кон и ще се опита да стигне до линията.

Но къде беше Присила? Отново ли се бе върнала при бандитите? Беше ли им простила това, че убиха Бой и стреляха по нея?

Да върви по дяволите! Беше я предупредил достатъчно ясно и тя знаеше какво можеше да й се случи. Но мисълта за тридесетте милиона я заслепяваща. Поне с такива впечатления остана Ласитър. Той не можа да заспи отново. Хиляди неща се въртяха в главата му. Линията и пощенският път минаваха съвсем близо. Може би щеше да успее да се качи на пощенската кола за Ларами, преди да го открият бандитите. Всичко беше възможно и за щастие, сега бе негов ред.

Разсъмваше се. Тъмнината на нощта започна да отстъпва пред мъгливата сивота на утринния здрач, от която постепенно изплуваха скали, храсти и дървета.

Изправи се, обу ботушите си, навлече якето, върху което беше спал, и взе револвера. Когато тръгна, отново чу приближаващ се влак. Спря и се ослуша. Този път идваше от запад, сутрешната композиция за Ларами! В този участък влаковете преминаваха прекалено бързо. Беше невъзможно човек да се качи в движение, а никой нямаше да спре само защото махаше самотен пътник.

Но не и пощенска кола.

Той закрачи бързо напред. Дано съдбата и този път се окажеше на негова страна! Може би щеше да срещне пощенския файтон за

Ларами и Шайен.

Бе вървял около час, когато стигна дъното на долината и забеляза пътя. Малко след това видя и телеграфните стълбове, които маркираха линията.

Беше стигнал целта!

Спра под група високи ели и се огледа. Тук бе по-уязвим, отколкото в планините. Появяха ли се конници, нямаше измъкване.

Тогава положението щеше да стане напечено. Нямаше никакво желание да бъде заловен сега, буквално в последния момент.

Никъде не се забелязваше движение. Когато се увери, че освен него няма никой друг наоколо, продължи. Използваше всяко дърво и храст за прикритие и прибягваше по прекалено откритите места, като непрекъснато се оглеждаше.

Когато стигна до пътя, слънцето изгря. Виждаха се около три мили от сивия прашен път напред и назад.

Не се забелязваше никаква пощенска кола или друго превозно средство.

Съвсем близо минаваше железопътната линия. Релсите блестяха на ярката слънчева светлина.

На изток се намираше Ларами!

Ласитър прекоси пътя и преди да пресече линията и да слезе в падината, се огледа още веднъж за всеки случай, скрит в сянката на крайпътните дървета. Не идваше влак нито от едната, нито от другата посока.

Но какво беше това? На изток до релсовия път се забелязваше някаква къща, чийто комин димеше. Намираше се точно под телеграфния стълб, а Ласитър знаеше, че подобни кантони на железопътните работници са снабдени с телеграфни апарати, за да се осъществява връзка между спирките по участъка.

Веднага тръгна натам. Искаше само да изпрати предупреждение, за да може шерифът в Шайен да бъде подгответен. После щеше да изчака спокойно при железнничарите обедния влак за Ларами или някакъв друг превоз.

Пробяга известно разстояние, после закрачи бързо и пак побягна. Движеше се в сянката на високите явори, които се издигаха зад разредените телеграфни стълбове.

Железничарите го видяха в последния момент. Когато посегна към бравата, вратата се отвори и двама излязоха навън.

Ласитър се сепна и спря. Не бяха никакви железничари, а съдия-изпълнителят и неговият помощник.

Те държаха в ръцете си насочени револвери.

Джоел Уаксмен се ухили широко и надменно.

— А, фукльо, сега вече ни падна в ръчичките!

— Вдигни ръцете си или ще те застреляме! — каза някой зад гърба му.

Той изпълни заповедта. Гласът му беше познат, но името на мъжа не си спомняше. Не бяха само тримата, а шест или седем, както успя да прецени по шума зад гърба си.

Ако направеше само едно погрешно движение, с него бе свършено.

Джоел Уаксмен се приближи, опря дулото на револвера си в корема му, изгледа го враждебно и измъкна оръжието му.

— Наближава последният ти час, човече! Само да посмееш да се мръднеш дори сантиметър и с теб е свършено!

— Ще бъда послушен — отвърна Ласитър.

— Пит, Джонс! Елате и му вържете ръцете на гърба! Филц, ти ще отидеш да съобщи на останалите, че сме го хванали тук на кантона! Точно както предполагах.

Двама се приблишиха зад гърба му, трети побягна и скоро след това се чу конски тропот и бърз галоп.

Размишляваше трескаво. Как щяха да реагират останалите, ако успееше да хване съдия-изпълнителя? Щяха ли да застрелят и него както Бой там горе?

Трябваше да рискува. Нямаше друг избор. Ако го вържеха, край с него.

Но това бяха само бегли мисли. Той се оставил на войнствените си импулси и задейства.

Мъжете зад него, които щяха да го вържат, се озоваха неочеквано на пода, докато Ласитър полетя със съдия-изпълнителя на земята, грабна оръжието от ръката му, захвърли го настрани и измъкна револвера си, който негодникът бе мушнал в панталона си.

Претърколи се заедно с него, нокаутира го със страничен удар и опря колта в гърлото му.

Зад него настъпи движение.

— Ако натисна, с него е свършено! — каза той и предпазливо извърна глава.

Мъжете замръзнаха по местата си и не смееха дори да мигнат.

Ласитър се изправи и издърпа заедно със себе си и съдия-изпълнителя, който междувременно се бе съвзел. Бандитите бяха верни на Джоел Уаксмен. Той го видя и разбра, че само заради това бе все още жив. Но също така знаеше, че не бива да стига до крайности.

— Обърнете се и да ви няма! — извика строго. — В противен случай никога повече няма да го видите. Той ще ви настигне.

И чудото стана! Мъжете се обърнаха и побягнаха обратно покрай телеграфните стълбове.

Двамата ги проследиха с поглед.

Когато мъжете се скриха зад високите явори, Ласитър накара съдия-изпълнителя да го погледне.

— Вие сте луди! Всички до един сте се побъркали! Тридесет милиона не падат от небето! Какво си въобразявате? Откажете се! Или всички ще намерите смъртта си. Кажете и на Присила! Тя ще свърши на бесилото и вие всички заедно с нея, жалки негодници! Тридесет милиона! Ще се пукна от смях. Ако наистина става въпрос за толкова много пари, те няма да ви чакат в касата. Там ще са хората от американското съдия-изпълнителско бюро, а също и бригада на тексаските борци.

Мълкна. Сякаш говореше на стената. Градският съдия-изпълнител гледаше безизразно.

Може би беше по-добре да застреля този човек, но той го оставил да върви.

Джоел Уаксмен побягна на дълги подскоци след хората си и само след миг изчезна зад яворите.

Ласитър се обърна и влезе в кантона.

Там беше апаратът. Включи го и предаде телеграмата си:

„До всички спирки! До всички спирки! Бандити са запланували обир на Централната банка на фермерите и железничарите в Шайен след няколко дена. Става въпрос за тридесет милиона долара, разпределени от Вашингтон за

строеж на нова линия. Ласитър, упълномощен от правителството във Вашингтон Д.С.“

Надяваше се, че по това време на деня всички телографисти покрай трансконтиненталната линия ще получат тази телеграма. Едва преди една година се бе научил в извънреден курс на Бригада Седем да борави с подобен апарат.

Спра уреда и излезе навън. Не беше изключено Джоел Уаксмен и хората му да бяха събрали отново смелост и да се върнат. Но никой не се виждаше. И зад яворите нямаше никакво движение. Въпреки това предпочете да не се задържа дълго тук. След кратко колебание тръгна към пътя с надеждата да спре някоя каруца, която да го закара до Ларами.

11.

Пощенски файтон се приближаваше с бясна скорост. Идваше от Каспър и отиваше към Роулинс. Коцияшите имаха навика да се надпреварват с влака през Ларами и Шайен. Само по-младите от тях бяха разбрали, че подобно съревнование никога не можеше да бъде спечелено. Възрастните обаче не искаха да повярват, че времето им си отиваше, затова при всяко пътуване пришпорваша конете до последен дъх.

Ласитър излезе от дълбоката сянка на дърветата и махна с ръка. Коцияшът го забеляза и веднага дръпна юздите.

С ръце в джобовете Ласитър закрачи към колата. Огледа се още веднъж. Наоколо не се забелязваше жив човек. Предоставяше му се възможност да се качи във файтона незабелязано и също така незабелязано да влезе в Ларами.

Коцияшът обузда конете и му махна с ръка да седне при него. Явно търсеше компания. Но Ласитър не искаше да се вижда и се запъти към вратата. В купето седяха само двама пътници.

Но този път не бе предвидил събитията.

Трябваше да застреля съдия-изпълнителя и хората му и тогава наистина щеше да има възможност да се махне незабелязано от кантона. А сега всички бяха наклякали вътре. Ударът го свари неподготовен. Мъжете наскочаха от каруцата и се втурнаха към него. Четирима излязоха откъм неговата страна, а още четирима се смъкнаха от другата и заобиколиха купето. Двама от тях се бяха снишили зад камарата кошници и куфари на покрива и сега бързо се изправиха и скочиха отгоре му. И тримата паднаха на земята и вкопчени един в друг се изтърколиха в пресъхналия крайпътен ров. Преди Ласитър да бе успял да се отърве от тях, дойдоха останалите. Не бе в състояние да се справи с превъзходството им. Обърнаха го по корем, извиха ръцете му отзад и му сложиха белезници. Той започна да рита с крака, но те направо го премазаха с тежестта си и на него не му остана нищо друго, освен да се примери със съдбата си.

След като го обезвредиха, се чу изсвирване и мъжете го оставиха и отстъпиха назад. Конски тропот приближаваше насам.

Един от бандитите пресрещна конниците и извика високо:

— Хванахме го! Хванахме го!

Ездачите спряха, но не слязоха. Настана суматоха. Мъжете хванаха Ласитър за ръцете и краката и го метнаха в пощенската кола. Той се стовари на пода между тапицираните седалки. Бандитите затръшнаха вратата. От другата страна се качи Присила и седна, файтонът веднага потегли, придружаван от групата конници.

— Бой е мъртъв и ти се размина на косъм от смъртта, а пак се върна при тях! — каза той. — Вече знам — не можеш да се разделиш с мисълта за тридесетте милиона. Но от това нищо няма да излезе! Появярай ми!

— Трябва да ми бъдеш благодарен, че си още жив, Ласитър! Следователно ми дължиш нещо — отвърна тя с рязък тон и сериозно изражение.

— Тогава кажи си цената!

— Искам да знам кого си информирал за предстоящия обир на Централната банка на фермерите и железничарите в Шайен!

— Как си представяте вие тази работа? — засмя се той. — Милионите няма да пристигнат в пощенски чували на магарешка каруца, върху която седи само кочияшът и ръга с пръчка добичето.

— Отговори на въпроса ми, Ласитър!

— Шерифът на Шайен не е аматьор!

— Шерифът на Шайен е човек на Брус Гоусет, така както ние си имаме наш човек в Ларами!

Дори и така да беше! Това не го притесняваше особено. Беше предал телеграмата до всички спирки и вярваше, че телографистът в Шайен няма да информира само шерифа, а и щатското съдия-изпълнителско бюро и самия съдия. Освен това от всички спирки по пътя сигурно щяха да пристигнат запитвания. Не! Беше спокоен. Телеграмата му щеше да предизвика голяма суматоха. Бандитите нямаха никакви шансове. Централната банка в Шайен сигурно вече се бе превърнала в крепост.

Трябваше ли да ѝ каже всичко това? Животът му бе в опасност. Не се и съмняваше, че досега отдавна щеше да е мъртъв, ако не се бе

намесила Присила. Но с какво можеше да събуди интереса им, за да не го очистят през следващите минути?

За нищо не се сещаше.

Тя се съмъкна от седалката и клекна до главата му.

— Надявам се, че досега не си успял да информираш никого. Кажи! Не си говорил с шерифа в Шайен, нали? Иначе Брус Гоусет щеше да знае!

Ако потвърдеше предположенията й, само щеше да ускори смъртната си присъда. Но ако признаеше, че е уведомил по телеграфа всички спирки, пак щяха да го очистят, само че за отмъщение.

Присила се подпра с ръка на рамото му.

— До Ларами искам отговор!

— Каквото и да кажа, залагам главата си!

— Ако ми отговориш честно, ще останеш жив. Ще те пусна и върви, където щеш. Но не сега.

— Когато приберете милионите ли?

— Да!

— Кой ми гарантира това? Ти ли?

— Да!

Ласитър се засмя.

— Негодниците стреляха по тебе!

— Онези вече не са между нас!

— Джеси Кимбало?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Да!

— Тогава внимавай да не ви издадат!

— Мъртвите не могат да говорят!

Ласитър бе потресен от този отговор. Подобна постъпка имаше своята логика.

— Ще ми кажеш ли истината? — попита отново жената.

— Ако ми дадеш честна дума.

— Имаш я!

— Не успях да информирам никого!

Тя го изгледа спокойно.

— Лъжеш, Ласитър!

— Помисли! — настоя той, като изхождаше от това, че мъжете, изненадали го на кантона, не са разпознали телеграфния апарат, а дори

и да бяха, на никого нямаше да му мине през главата, че Ласитър може да борави с него.

Присила го гледаше замислена.

— Прав си! Къде ли би могъл да изпееш нещо?

— Горе на скалите! — ухили се той. — Но там нямаше никой, а Анди Харингтън и хората му вече знаеха. Не е ли по-интересно откъде?

— Обичах те!

— Аз още те обичам!

Червенокосата красавица му отправи поглед, който накара кожата му да настръхне, после се изправи и махна през прозореца, файтонът спря, конниците също. Присила слезе и колата продължи, този път по-бързо. Конете галопираха и Ласитър се тръскаше като чувал с картофи.

Не можеше да се освободи от белезниците, затова горещо се молеше да го оставят жив поне докато се появи някаква възможност да избяга.

Зад гърба му лежаха напрегнати дни и умората го надви. Заспа и когато се събуди, файтонът беше спрял. Навън се бе стъмнило. Светеха фенери и той разбра, че се намира в Ларами зад кръчмата „Девилс Плейграунд“. Някакъв мъж влезе при него и му развърза краката. Беше Джоел Уаксмен, градският съдия-изпълнител.

— Ела, Присила иска да те види! Пооправи се малко!

Помогна му да се изправи на крака и го поведе през двора към къщата.

— А белезниците? — попита Ласитър.

— Тя лично ще ти ги свали! — отговори съдия-изпълнителят.

В стаята на Присила светеше. Ласитър се изкачи сам по стълбите. Джоел остана в коридора.

Едрият мъж влезе вътре и се спря.

Посрещна го възрастен изискан господин и го изгледа от главата до петите. Държеше в ръка черен лакиран бастун с украсена със злато дръжка от слонова кост.

— Скъпа, твоят любим е вече тук! — извика с дрезгав глас.

Значи този беше Джеси Кимбало!

Ласитър се изненада, че е толкова стар. Защо този кучи син не мислеше за почивката си както много други хора на неговата възраст, а

въртеше подобен занаят? Но кой ли можеше да му отговори.

Присила беше в спалнята. Тя извика нещо.

— Оставям на вас тази нива, момко! — каза възрастният мъж с дрезгавия си глас. — Но само тази! Не ме бъркайте втори път, защото лошо ви се пише.

Засмя се, потупа Ласитър с бастунчето си по рамото и тръгна към вратата.

Мъжът от Бригада Седем го проследи озадачен. Не можа да го разбере напълно. Когато се обърна, Присила излизаше от спалнята. Беше се преоблякла. Сигурно щеше да слизе в кръчмата, за да изпълни номера си. Поне така личеше по вида ѝ. Тя се усмихна дяволито.

— Отново спасих живота ти! Но този път цената е висока. Току-що заложих главата си за тебе. — Приближи се към него, извъртя го и свали белезниците. — Какво ще правиш сега? — попита, когато захвърли небрежно стоманените окови върху масата. — Ще напуснеш града и ще хукнеш към първия шериф, който не е наш човек? Но имай предвид, че все едно подписваш смъртната ми присъда и твоята също!

Тя го прегърна, повдигна брадичка и му се усмихна влюбено.

— Но това е изнудване! — взмути се той.

Присила сви рамене. Очите ѝ се замъглиха и тя ги затвори. Добре му беше познат този поглед. Притисна се плътно към него, той я целуна и веднага усети езика ѝ в устата си.

Бяха само на крачка от стената. Облегна се, тя веднага се отдръпна и той ѝ свали панталонките. Подхвана я здраво за задника и я повдигна. Присила се овеси на шията му, сви крака в коленете и се отпусна върху него. Остана да се люлее само на ръцете му. Мушна зачервеното си лице между врата и рамото му, докато накрай краката престанаха да ѝ се подчиняват, защото в този миг я връхлетя бурният прилив на освобождаването. Ласитър я притисна толкова силно върху тялото си, че усети вълните на екстаза ѝ.

Каква жена беше Присила!

Биха изминали само десет минути, но тя трябваше да върви в кръчмата за поредния си номер.

— Чакай ме тук! — подвикна му от вратата и се усмихна щастлива. — Ще се върна веднага.

Веднага! Естествено, преувеличаваше. „Покажете крачетата си, покажете обувчиците си...“ Тази безкрайна песен!

Появи се едва след час, разгорещена от напрежението върху сцената, но щастлива и опиянена от овациите, които бяха предназначени за нея и продължаваха да тресат къщата. Кръчмата беше толкова пълна, че човек не можеше да си опре краката в земята, искаше ли да застане в първите редици.

Шумотевицата, която предизвиква гостите, нахлу през вратата, когато Присила влезе в стаята. Ласитър стана и се запъти към нея. Тя възклика радостно и се овеси на врата му. Той я притисна към себе си и я целуна по косата. Беше сигурен, че тази жена ще си пробие път в театдрите на Вашингтон и Бостън.

— Нямаш представа колко съм щастлива и колко те обичам, скъпи! — каза тя, прегърна го и го целуна. — Ние ще бъдем винаги заедно, нали?

Не можа да ѝ отговори, защото вратата се разтвори със замах и вътре нахлу задъхан и развълнуван някакъв мъж. Присила се обърна уплашена и същевременно раздразнена.

Казваше се Лий и беше от хората на Чарли Хамър.

— Трябва да изчезвате! — изрече запъхтяно той. От бързане бе изкачил стъпалата по две, при това на неговата възраст! — Уаксмен е разбрал, че Ласитър е алармирал по телеграфа всички спирки! Кимбало беснее, Прис, и ще си изпълни заканата. Той те предупреди. За бога, не стойте така! — Възрастният човек едва се държеше на краката си. — Събирайте си багажа и да ви няма, Прис! Утре ще занеса някои твои неща на Дел. А сега изчезвайте! Имате късмет, че долу сме само трима, а знаеш какъв страхливец е Кимбало! Изпрати Франк и Нейл да извикат останалите. Всичките са оттатък при Джейф и няма да се пригответят толкова бързо. Сега изчезвам, а вие нито сте ме чували, нито сте ме виждали.

Той се обърна, излезе от стаята и съвсем тихо затвори вратата. Присила протегна ръка към него и понечи да го догони, но се опомни и погледна Ласитър. „Боже господи, само преди миг бяхме толкова щастливи!“ — мислеше си той, а сега красивите ѝ черти издаваха панически ужас.

Искаше да каже нещо, но вратата отново се отвори и старецът протегна вътре шията си.

— Паричките ни, цялата работа с тридесетте милиона отиде по дяволите — каза той и посочи Ласитър. — Заради този там! Кимбало

не е на себе си. Чува се чак тука.

Но преди да отвърнат нещо, той отново изчезна. Чуха го да бяга надолу по стълбите.

— Защо го направи? — попита Присила с разплакан глас и треперещи устни. — Нали ми обеща, че никъде няма да мърдаш?

— Изпратих съобщението тази сутрин от кантона!

Присила всеки момент щеше да изпадне в паника.

— Бързо, облечи си нещо! — обърна се към нея Ласитър и посочи към прозрачната ѝ рокля. — Имаш ли да ми дадеш револвер или някакво друго оръжие?

Тя го гледаше като подплашена сърна и трепереше с цялото си тяло. Накрая се обърна и хукна към спалнята.

Ласитър отиде към вратата, открехна я и се ослуша. От кръчмата се носеше глухо бучене.

По стълбите беше тихо и тъмно. Лин бе изгасил всички лампи.

Затвори вратата и се върна. Присила излезе от спалнята. Беше навлякла костюма си за езда и обула груби обувки. Носеше револвер и две кутии с муниции. Ласитър прибра оръжието и мушна мунициите в джоба си.

— Къде? — попита го тя, когато тръгна към вратата.

Първо трябваше да напуснат къщата. Той духна лампите, преди да отвори вратата, и се шмугна заедно с Присила в тъмнината. Все още никой не се забелязваше. Побягнаха надолу по стълбите и минаха през задната врата. Първо излезе той, за да провери дали къщата не е вече обградена, но не видя никого. Дръпна Присила през прага и в същия миг вратата на кръчмата рязко се разтвори и няколко мъже стремглаво излязоха навън.

Двамата веднага побягнаха. Не беше сигурен, че не са го забелязали. Влязоха в съседния двор и две къщи по-нататък прекосиха Майн стрийт и тръгнаха към хотела. При кръчмата „Девилс Плейграунд“ се виждаха неясни фигури. Нищо друго не можеше да се различи.

Минаха през входа навътре в двора на хотела. Не искаше да го забележат. Целта беше да напусне незабелязано с Присила града. Свиха към обора, отвориха вратата и се скриха в мрака. Личните му вещи и седлото бяха горе в стаята.

— Ще ме изчакаш тук, докато се върна — обясни той. — Ще донеса багажа си от стаята и тръгваме. Ще се забавя само няколко минути. Ако дойде някой, скрий се до стената!

— За бога, не ме оставяй сама! — въздъхна ужасена Присила.

— Долепи се до стената и не мърдай! Бързо ще се върна. После ще оседлаем коня ми и тръгваме.

Целуна я по челото, измъкна се от обора, прекоси на пръсти двора, влезе в хотела през задната врата и стигна до стаята си, без да бъде забелязан от никого. Драсна кибритена клечка и запали лампата. Събра набързо вещите си и остави една банкнота на масата. Радваше се, че отново имаше своя „Паркър“. Напълни го и го взе в едната ръка. Метна тежката торба на рамо и се върна по обратния път в обора. И този път успя да мине незабелязано.

— Е, дълго ли чака? — прошепна, когато влезе и тръгна към коня си. Но по средата спря, защото не получи отговор. — Прис! Аз съм. Покажи се!

Никой не се помръдна. Той оставил торбата на земята, върна се до вратата, запали кибритена клечка, след което веднага я хвърли и я стъпка.

Присила я нямаше! Взе пушката в лявата ръка, а с дясната измъкна револвера. Остана така известно време, докато се реши да отвори вратата.

Присила не беше отвлечена. Можеше единствено да се е върнала по собствено желание.

Ласитър изруга! Тази обезумяла жена продължаваше да се колебае между него и проклетите милиони. Поне така му изглеждаше.

Не можеше ли да разбере, че тази игра предварително беше загубена?

Понечи да се върне и да оседлае коня си, но се сепна и замръзна на място. Чу се шум и в следващия момент вратата на хотела излетя и от широкия осветен коридор побягнаха навън хора. Откъм улицата също дойдоха мъже и се спуснаха към обора.

Ласитър разбра, че не може да се измъкне. Той отстъпи бързо назад и се върна. Дори и да се справеше с първата група мъже, в обора беше като в капан, ако започнеше да се отбранява.

Изтича до торбата, запрати я до стената в сламата, хвана се за една подпорна греда и се метна на тавана. Още не беше намерил

сигурно място, когато вратата се разтвори и вътре заприиждаха мъже. Те запалиха клечки и започнаха да оглеждат всички ъгли, преобърнаха купа сено и мушкаха с вилите, които намериха. Ласитър не смееше да дишаше, лежеше изпънат върху гредите, държеше пушката и револвера заредени и се мъчеше да не мисли за болката в левия крак, който бе подпрял само върху една странична летва.

Възбудата на мъжете бързо отстъпи място на разочарованието. Когато излязоха от обора, на Ласитър му се стори, че чу гласа на Присила.

Тази мръсница, изглежда, го беше предала, с което отново бе откупила мястото си в бандата.

Тридесет милиона! А той си мислеше, че беше избил от главата ѝ тази наудничава идея.

12.

Ласитър се изправи и изтръска сламата от дрехите си. Дълго бе чакал, преди да слезе от тавана. Понеже не знаеше накъде да върви, остана да поспи малко в сеното.

Развиделяваше се.

По това време щеше да тръгне с Присила. С нея той имаше определена цел. Щяха да се отправят на север към Шеридан, където щеше да влезе във връзка с приятелите си и да ѝ уреди място в някой от театрите по източното крайбрежие. Но сега нея я нямаше.

Всъщност мисията му в Ларами бе към своя край. Ако заловеше бандитите, които познаваше, все щеше да се намери някой от тях, който да изпее всичко само за да спаси кожата си.

Единствено заради Присила не искаше да изпълни добросъвестно служебните си задължения.

Жена като нея не трябваше да свърши на бесилото и той щеше да го предотврати. Поне така си мислеше.

Каква жена беше тя! Само щом си я представеше гола, целият се възпламеняваше.

Беше убеден, че Кимбало е този, който непрекъснато я примамваше. Това застаряващо копеле я привличаше не със своята мъжественост, а единствено с парите, с многото пари и луксозния живот, който ѝ предлагаше. Затова и тя се поддаваше отново и отново.

От самото начало бе повел война срещу Кимбало, без да подозира за неговото съществуване или да го познава. Не беше Присила врагът му. Също и Джоел Уаксмен или Чарли Хамър. Не, единственият му враг се казваше Джеси Кимбало. Той беше планивал всички обири. Също и този в Елко. Бе се намесил истински едва в подготовката за нападението на Централната банка на Съюза на фермерите и железничарите в Шайен.

Ако успееше да залови кучия син и да го заведе при съдията в Шайен, с положителност щеше да е обезглавил бандата.

Тогава може би и Присила щеше да се опомни.

Тази мисъл му вдъхна надежда.

С пушката в ръка той излезе от обора и изчезна в полуздрача на утрото.

Наоколо не се виждаше никакъв човек.

Тръгна бавно към улицата, спря се на ъгъла и погледна към кръчмата „Девилс Плейграунд“. Там не се забелязваше движение. Вътре беше тъмно, но уличният фенер пред вратата пръскаше призрачна светлина.

Погледна на другата страна и отстъпи крачка назад. Двама мъже идваха по улицата към него и разговаряха оживено.

— ... има задник като на кобила. Можеш карти да играеш отгоре!
Такава е моята Лис! — каза единият.

Двамата се засмяха продължително.

— Но ти не играеш карти върху задника й, нали?

Запревиваха се от смях и минаха покрай Ласитър, без да го забележат.

— За всеки случай не и само това! — Ласитър не чу кой го изрече. Те отново се засмяха и той с две крачки се озова зад тях, повали единия на земята, а другият замръзна на мястото си като каменна статуя.

Хвана го за яката, дръпна го настрани и се спря под навеса на смесения магазин.

— Търся Кимбало! — рече Ласитър. — Само че не ми казвай къде мога да го намеря, а ме заведи или ще те убия!

— Ти си Ласитър, вярно ли е?

— Че кой друг!

— Всички се обзалагаха, че си напуснал града!

— Тогава са загубили!

— Но те още не знаят. Кимбало живее в къщата на кмета. Двамата не са братя, но майката на единия ги е отгледала заедно. Тогава още имаше индианци, които преследваха белите. Но това беше отдавна. Къщата на кмета се охранява от хората на Кимбало. Не вярвам, че бихме могли да се промъкнем толкова лесно.

Ласитър опъна един след друг спусъците на пушката. Металическият звън стресна мъжа. Той направи гримаса и присви едното си око.

— Никой не се охранява така, както Кимбало. Наистина! — каза с дрезгав глас. — Може би е по-лесно да измъкнеш президента от Белия дом във Вашингтон, отколкото да изведеш Кимбало от леглото му. Ти сам ще се увериш. Но после да не кажеш, че не съм те предупредил!

— Не се грижи за мене, мучачо! — отговори Ласитър. — Подобре ми покажи къщата на кмета!

Мъжът се размърда и той го последва. Вървяха по тротоара в сянката на навесите.

— Къде е Присила? — попита Ласитър, докато се оглеждаше наоколо.

— За последен път я видях при кмета. Но не мога да кажа дали е в къщата му. Предполагам...

Той замълча, защото отпред се появиха фигури от една странична уличка. Двамата спряха.

— Колко патрула обикалят наоколо? — попита шепнешком Ласитър.

— Четири или пет!

— И това е през цялата нощ?

— Непрекъснато, деня и нощта. Ти не си виждал ранчото му!

Истински крепост, особено когато е там.

— Значи му е известно какво го чака, когато падне в ръцете на Немезида!

— Той не се страхува от жени!

— Пред Немезида треперят всички! — отговори Ласитър, който знаеше легендата за богинята на отмъщението и справедливостта.

Патрулът зави към Майн стрийт, огледаха се и един тръгна към гарата, а останалите продължиха по улицата.

Ласитър и мъжът отстъпиха назад до стената. Навесът, под който стояха, стигаше надолу до височината на очите, така че те се намираха в абсолютен мрак. Тримата се приближиха бързо, отправили поглед към кръчмата „Девилс Плейграунд“. Може би искаха да изпият там по едно уиски и се опитваха да разберат дали е още отворено. Те не забелязаха и мъжа на земята, когото бе повалил Ласитър.

Минаха нищо неподозиращи покрай тях, а Ласитър държеше дулото на двуцевката опряно в главата на мъжа, така че той не смееше и гък да каже.

Тримата бяха посрещнати радушно пред кръчмата „Девилс Плейграунд“, където още светеше. Барманът донесе на улицата бира и уиски.

За мъжете отсреща караулната служба беше приятна.

— Как се казваш, амиго? — попита Ласитър.

— Делейни! Грег Делейни!

— Ще си спестим много ядове, Грег, ако от самото начало изпълняваш всичко точно! — каза Ласитър и даде наставленията си. — Върви напред и се прикривай!

Грег Делейни тръгна, а Ласитър не се откъсваше от него със заредената двуцевна пушка, готова за стрелба. Бе получил своя „Паркър“ преди края на годината от Тексас и бе занесъл дългата двуцевка на ковач да я скъси с една педя, за да усили ефекта на разсейване на куршумите. Оръжието бе станало много удобно и можеше да се използва и като боздуган, когато свършеха патроните. Естествено, вече не бе удобна за големи разстояния. Противникът не трябваше да е отдалечен на повече от десет крачки, но нямаше нужда да е и по-близо. Отговаряше ли дистанцията, спокойно можеша да се извадят от строя четириима, в случай че се намираха достатъчно близо един до друг. С такава удобна за манипулиране пушка човек можеше да се мери и с най-добрия стрелец с револвер, стига да имаше смелост.

Започна да се развиделява, но още не бяха се чули първи петли.

Пресякоха Майн стрийт, минаха покрай гарата надясно, зад големия фар. На стотина ярда от линията Грег Делейни спря. Къщите започваха чак от другата страна.

— Сега накъде? — прошепна Ласитър. — Тук няма нищо!

— Зад линиите! — отговори също така тихо Грег. — Отсреща, точно първата къща. Тя е на кмета.

Ласитър присви очи и се вгледа в тази посока.

— Не виждам никаква стража!

— Те са съвсем до къщата. Забелязват се в последния момент. Вътрешно се охранява. Никой не може да влезе или излезе незабелязано. Няма да успееш, Ласитър! Но аз те предупредих!

Мъжът от Бригада Седем замахна и го удари с железния приклад и Грег се свлече в безсъзнание на земята. Ласитър го хвана и го завлече в храсталака пред железнопътната станция. Там остана скрит за

известно време, като проучи с поглед не само терена пред къщата, но и навсякъде.

Наоколо цареше тишина.

Пробяга приведен през улицата, шмугна се между релсите под прикритието на един плет, продължи до гърба на къщата, там запълзя на четири крака и се вмъкна в храсталака. Излезе точно зад къщата на кмета. Зад пояса от храсти се простираше тесен коларски път успоредно на железопътните линии. Ласитър пресече този път и се приближи към задната стена на плевнята, в имението на кмета. Наблизо се забелязваше навес, под чийто покрив стояха каруци, между които и излязъл от употреба пощенски файтон. Ласитър погледна вътре, тъй като беше убеден, че стражата е там, защото файтонът беше идеално място за караул.

И наистина, там седеше мъж и спеше!

Ласитър повдигна кобура му от земята, мушна през прозореца пушката си от обратната страна и удари. Мъжът се простря безпомощен вътре.

Ласитър продължи предпазливо нататък и се спря до подпорния стълб на покрива. Намираше се точно зад къщата, на един хвърлей разстояние. До стената растяха три високи дървета, които стигаха до покрива. Беше ги забелязал още от мястото, където повали Грег Делейни. Избра дървото откъм фронтона, защото бе най-близо до къщата. От него можеше да се прехвърли направо на балкона. Но целта му беше покривът.

Изчака, докато се увери, че не е пропуснал друг пост, запълзя на четири крака и се шмугна през високата трева до тъмната сянка на дървото. Окачи пушката си на колана и се изкатери нагоре.

Покривът бе покрит с дървени шинди. Веднага откри място, където пироните бяха ръждясали. Измести дъските и скочи на тавана. Наоколо се забелязваха всевъзможни вехтории. Знаеше, че тук трябва да се движи особено внимателно, за да не събуди хората, които спяха долу.

Малка стълбичка извеждаше на горния етаж.

Ласитър предположи, че спалнята на Кимбало се намира тук. Човек, охраняван толкова стриктно, едва ли щеше да спи на първия етаж, където враговете му можеха да влязат през многобройните прозорци.

Преброи седем врати. Приближи се към първата, натисна бравата и веднага я пусна. Беше заключено. Значи някой спеше вътре. Отвори без усилие вратата с малкия си джобен нож, при това, без да издаде шум, и влезе вътре. В средата на стаята имаше легло, на което лежеше някой.

Ласитър се промъкна на пръсти и незабавно се върна, когато разбра, че това е жена, и то доста млада.

Неволно си помисли за Присила. Дали не беше се преместила при Кимбало?

Следващата врата не беше заключена. Вътре имаше голяма маса и столове. Затвори я веднага. Навън бе станало почти светло. В къщата цареше полумрак.

Когато хвана следващата брава, изтръпна. Долу изведнъж се чуха гласове. В голямата всекидневна на първия етаж разговаряха мъже. Те спореха възбудено. Дали не го бяха разкрили?

Изчака, докато отново стана тихо. И тази врата беше заключена. Светкавично извади малкия си нож и я отвори.

В стаята видя двойно легло. Кимбало и Присила — бе първата му мисъл!

Промъкна се отново на пръсти. Не беше Кимбало, а жената бе много по-възрастна от Присила. Върна се веднага обратно и продължи към следващата стая. Когато и този път си отвори с помощта на ножа, се закова на прага и повдигна пушката.

Кимбало ли бе ранобуден, или някакъв шум го бе събудил? А може би бе надушил опасността и се бе събудил, защото той седеше в леглото и гледаше към вратата.

Беше сам!

Този факт бе ужасно успокоителен!

Ласитър затвори вратата зад себе си и се приближи към леглото. Джеси Кимбало гледаше така, сякаш виждаше призрак.

Мъжът от Бригада Седем опря пушката в гърдите му.

— Вие сте наред! Облечете се!

— Ласитър? — Възклицинето му бе по-скоро въпрос.

— Да, че кой друг?

— И какво ще правите?

Ласитър се засмя.

— Човече, загазили сте я! Доставяте ми удоволствие! И ако журналистите го намират толкова смешно, колкото и аз, то утре ще бъде публикувано във всички вестници! С това искам да ви кажа, че ви подбирам и ви завеждам в Шайен, но само ако Тим Тейлър е все още шериф там. Иначе ще вървим по-нататък, до следващия шериф!

— Ще ви предложа нещо друго, Ласитър!

— Не искам да слушам!

— Ще ми кажете колко искате и аз ще ви платя!

— Съжалявам! — поклати глава Ласитър. — Аз съм от малкото хора, които не се интересуват от пари, за всеки случай не и от много. Имам, колкото са ми нужни, и винаги половин долар отгоре.

— Говорите глупости, Ласитър! Сто хиляди долара! Броя ви сто хиляди долара, ако си подвиете опашката и се разкарате. Дори не подозирате колко много пари са това. С тях можете да си купите влака навънка.

— И какво ще правя с него? Ще карам локомотива? Предпочитам конете.

— Не знаете какво говорите! Но да направим друго. Ще ви дам двеста хиляди долара.

— Заграбени от Елко!

Кимбало го гледаше втренчено.

— Не сте вие този, който ще ни държи сметка! Не и вие, Ласитър!

— Облечете се или ще стрелям в гащите ви през нощницата!

Джеси Кимбало стана от леглото и бързо се облече. Ченето му стоеше във водна чаша до прозореца. Ласитър извърна за момент поглед, когато той започна да го слага.

— С вас не може да се преговаря, така ли? — попита бандитът, когато тръгнаха към вратата.

— Не!

Погледът му изведнъж сякаш пламна. Кимбало понечи да каже нещо, но на вратата се почука.

И двамата погледнаха към прясно лакираната врата.

— Сър, трябва да ви съобщя, че Ласитър е в имението ви! — чу се от коридора. — Отворете, сър! Водя ви четириима, които ще осигурят личната ви охрана.

Кимбало погледна към Ласитър.

Почука се още веднъж.

— Сър, чувате ли ме?

— Чувам те, Рони! — отговори Кимбало с дрезгав глас, без да сваля очи от Ласитър. — Той е вече тук, при мене!

Мъжът от Бригада Седем опря дулото в бузата му и отвори вратата.

Навън стояха петима мъже, сред които и Грег Делейни. Този човек, изглежда, имаше череп от желязо, щом толкова бързо бе успял да се съвземе.

— Очистете ни пътя! — извика Ласитър и удари по вратата. — Или ще го убия!

13.

— Чуйте ме, Ласитър! — настоя Джеси Кимбало. — Шансовете ви са равни на нула!

Ласитър се засмя.

— Аз не мисля така!

— Хората ми са прекалено много за вас!

Мъжът от Бригада Седем опря пушката под брадичката му.

— Дали твоите хора няма да се съобразят с това?

Джеси Кимбало погледна крадешком над цевта. Понечи да отговори нещо, но на вратата отново се почука.

— Да, отворено е! — извика Ласитър.

За голяма негова изненада влезе Присила. Но това учуди и Джеси Кимбало. Ясно си пролича.

— Какво искаш? — попита Ласитър.

— Нямаш никакви шансове! — каза бързо тя. — Мъжете искат теб! Кимбало е никой. Ще го застрелят така, както и Бой.

— Какви измишльотини приказваш? — прекъсна я Кимбало.

— Не те лъжа! Говоря ти истината! — отвърна разгорещено Присила.

Джеси Кимбало бе пребледнял. Гледаше невярващо ту към единия, ту към другия.

— Предай се, Ласитър! — продължи настоятелно Присила. — Моля те, направи го! Мъжете все още ме слушат.

— Докъде стигнахте там горе, Присила? — прозвуча гласът на Чарли Хамър от голямата всекидневна. — Ако не се предаде, ще се качим при вас. Има точно една минута на разположение. Разбра ли ме, Присила? Вече не е една минута.

— Чу ли? — попита жената.

— Ще размисля! — отвърна Ласитър. — Върни се при тях!

Нямаше никакво желание да спасява Присила. Не! Тя принадлежеше на тях, а не на него. Вече не. Иначе нямаше да избяга от обора.

Отстъпи с Кимбало назад, избута я през прага навън и затръшна вратата под носа ѝ.

Джеси Кимбало бе онемял и само преглъщаше. Но когато се чуха изстрели, защото минутата беше изтекла, и Ласитър понечи да отвори вратата, той го хвана здраво с две ръце и каза:

— Те ще ни видят сметката! Това са безсърдечни животни. Няма да им мигне окото! Изведете ме някак оттук. И ако ме пуснете, после ще ви дам половин милион!

Половин милион! Ласитър занемя! „Оха!“ — можеше само да каже.

— Откъде минахте, че не ви забелязаха хората ми? — попита Кимбало с дрезгав глас и объркан поглед, от който ясно си личеше, че се страхува. — През тунел ли?

— Какъв тунел? — Ласитър се засмя и отвори вратата. — Влязох през покрива.

Кимбало зяпна.

— Ей сега идваме! — извика мъжът от Бригада Седем, хвана Кимбало за ръка, като продължаваше да държи дулото опряно под брадичката му, мина през прага и тръгна към стълбата.

Към тях побягнаха мъже, а най-отпред градският съдия-изпълнител.

— Ласитър, предайте се! Това е отвличане! В името на закона вие сте арестуван!

Ласитър спря с разбойника.

— Назад или ще стрелям!

Долу в салона проблеснаха и изгърмяха оръжия и куршумите изsvириха покрай главите на двамата и се забиха в стената. Мъжът от Бригада Седем светкавично се наведе и дръпна със себе си и Кимбало. На стълбата също изтрещяха оръжия. Той успя да зареди и опъна двета спусъка.

Двуцевният „Паркър“ изгърмя. Дълги светковици се проточиха от дулата и куршумите излетяха, свистейки във въздуха, по стълбите надолу, като повлякоха всичко със себе си: мъжете, пътеката по стъпалата, дори и куршумите, които бяха изстреляли противниците, за да убият него и Кимбало.

Коридорът се изпълни с гъст пушек, който бързо се разнесе.

Двамата се бяха прострели на земята. Кимбало беше закрил ужасен очите си. Ласитър се търкулна настрами, отвори пушката, изтърси празните димящи гилзи и мушна два нови патрона.

Отдолу се чуха писъци. Мъжете разместваха ранените. Други скочиха и побягнаха по стълбата нагоре, но се спряха на средата, притиснаха се към стената и започнаха да стрелят като луди, въпреки че нито виждаха, нито можеха да улучат противника си. Ласитър ги оставил да гърмят. Изправи се и се показва едва когато изстреляха всичките си патрони и започнаха да зареждат.

Те хукнаха презглава, като ругаеха и крещяха от ужас, но Ласитър ги пощади, залегна отново и запълзя бързо след Кимбало, който се опитваше да се скрие в спалнята си.

Хвана го и го издърпа обратно. От всекидневната се чуха нови изстрели и куршумите заплюща по тавана.

— Освободете пътя или с Кимбало е свършено! — извика високо Ласитър. — Това е последното ми предупреждение.

— Застреляхте съдия-изпълнителя! — обади се някой от прикристието си. — Аз съм заместникът Хигинс! Настоявам да се предадете! Вие сте арестуван, и то в името на закона на Уайоминг! Гарантирам Ви, че ще получите някоя и друга годинка, ако не сложите веднага край на тази комедия.

Мъжът излезе иззад камината и бавно тръгна нагоре. Ласитър бе преместил вече пушката в лявата ръка, а с дясната бе извадил револвера. Когато лицето на заместника се покача над перваза, той натисна спусъка и простреля шапката му, при което мъжът уплашено извика и моментално изчезна.

— Вие ще получите годинки, заместник! — викна Ласитър след него.

— Спрете там горе! — обади се отново Чарли Хамър. Ясно си личеше, че старият мошеник кипи от яд. — Предай се, Ласитър! Хвърли оръжието и слез или Присила ще бъде мъртва. Тя ти е любовница! Знаем го всички. Така че по-добре слез или ще й прережем гърлото.

Ласитър изруга. Очакваше го и беше абсолютно убеден, че копелето го казва просто така, и то със съгласието й. Въпреки това се подразни. Ами ако го мислеха на сериозно? Нямаше да си го прости цял живот.

— Ласитър, всички ще я оправим и ти пак ще се предадеш! — извика разярен Чарли Хамър.

— Не се знае, старче! — отговори той, хвана Кимбало за яката, издърпа го и двамата тръгнаха приведени по коридора. Едва сега забеляза, че всички врати бяха разтворени, защото хората, които спяха в стаите бързо се бяха изнесли.

Спра се до малката стълбичка и бандитът погледна нагоре.

— През покрива ли? — попита уплашен Кимбало като видя дупката.

Ласитър тръгна нагоре по стълбите и дръпна Кимбало със себе си.

— Но... не можем да се качим на покрива! Как ще слезем долу?

Ласитър издърпа един сандък пред стълбата. Отгоре сложи старо кресло и подканни Кимбало да му помогне. Трябваше да действат побързо. Бариерата щеше да забави мъжете и да му осигури необходимото предимство.

Ласитър помогна на Кимбало да мине през дупката и го последва. И навън имаше хора. Чу ги да разговарят високо. Но всичките се намираха от другата страна и не можеха да забележат фигурите на покрива.

Ласитър показа на Кимбало как да слезе на дървото. Страхът караше шефа на бандитите автоматически да се подчинява.

В къщата настана шум. Чу се чак навън. Никъде наоколо не се забелязваше стража. Явно всички бяха влезли вътре, когато се разнесоха първите изстрели.

Двамата се съмъкнаха от дървото, скочиха на земята и останаха приведени. Тръгнаха към навеса. Едва тогава мъжът, който стоеше на задните врати, ги забеляза. Той веднага се обрна, побягна в къщата и извика колкото глас имаше, секунди по-късно отново се показа и започна да стреля по тях.

Ласитър и Кимбало се скриха зад стария пощенски файтон. Мъжът продължаваше да лежи и не се помръдваше.

Ласитър също стреля. Куршумът му улучи целта. Бандитът се свлече и остана да лежи на прага. Миг след това останалите се втурнаха навън, като прескоциха трупа му.

Ласитър се опита да продължи с Кимбало, но хората му откриха ожесточена стрелба, така че трябваше да се скрият. Джеси Кимбало

искаше да се измъкне, докато Ласитър отговаряше на огъня с намерение да ги притисне обратно в къщата. Той го забеляза и изруга. Опита се да го настигне, но собствените му хора го улучиха в гърба и Кимбало падна по лице. Ласитър бързо се изправи и започна да стреля с пушката и револвера. Мъжете бяха наскочали и напираха напред. Куршумите му събориха едновременно четирима и останалите побягнаха обратно към къщата. Той се целеше в краката им, а те бягаха в зигзаг, за да избегнат куршумите. Скриха се само за миг.

Ласитър зареди пушката — старата кримка му осигури респект и необходимото време да си поеме въздух, приближи се към Кимбало и го повдигна за раменете, след което напусна навеса. Беше чул заминаващия от гарата влак на изток, но не бе обърнал внимание на това. Сега обаче разбра, че този влак бе спасението му. Въпреки товара той хукна и прегази храсталака. Локомотивът вече беше минал. С непрекъснато увеличаваща се скорост влакът излизаше от града. Ласитър побягна край него, настигна първата платформа, наклони се върху нея, метна тежко ранения мъж, хвана се с една ръка, пробяга още няколко крачки и се метна отгоре.

Зад плета загърмяха револвери и пушки. Прозорците на влака се изпочупиха, но нямаше ранени. Някои от бандитите яхнаха конете си и се опитаха да настигнат влака. В началото се приближиха застрашително, но когато влакът мина и покрай последните къщи, вече се движеше много бързо, и ездачите нямаха никакви шансове. Двама кондуктори излязоха от вагона и помогнаха на Ласитър да вика ранения в купето и да го сложи върху седалките.

— В Шайен има много лекари — каза железничарят, симпатичен млад мъж с къдрава коса и мустаци. — Всичко ще организираме от гарата.

— Тим Тейлър още ли е шериф в Шайен? — осведоми се Ласитър.

— Да, Тейлър е шерифът! — отговори младият мъж. — Ще го известим веднага.

Ласитър благодари и седна до Джеси Кимбало. Кондукторите се отдалечиха.

Кимбало отвори очи.

— Какво се случи?

— Ранен сте!

— Да! Но...

— От своите хора! Някой от тях изпрати куршум в гърба ви. Но не се тревожете. Намираме се във влак и пътуваме за Шайен. Там веднага ще дойде лекар и ще се погрижи за вас.

— Направих ви предложение, Ласитър! И още държа на него. За бога, да не слизаме в Шайен, а да продължим до Джулесбург. Там също има лекари. — Той се вкопчи в ръката на Ласитър. Очите му горяха, като че ли бе трескав. — Обещах ви половин милион! Държа на думата си.

Старият подлец искаше да спаси кожата си. Това беше всичко.

— Ласитър, да слезем в Джулесбург!

— Няма да издържите до там. След два часа сме в Шайен.

— Аз съм жив и скоро няма да хвърля топа. Знам, сигурно се притеснявате за парите. Ще получите обещаните половин милион от мене...

Искаше да каже още нещо, но гласът му постепенно отслабна и той изведнъж заспа.

Тим Тейлър бе все още шериф в Шайен. Да, този проклет Брус Гоусет неведнъж се бе опитвал да го подкупи, но старото куче не се поддаваше на подобни примамки. Радваше се да види отново приятеля си и докато Ласитър говореше, те видяха как лекарят превърза Джеси Кимбало. Куршумът бе преминал високо горе през лявото рамо и не бе предизвикал големи усложнения. Бе загубил кръв. Щеше да има възможност да си почине върху нара в килията, както забеляза Тим Тейлър. Той осведоми Ласитър, че отдавна преследва бандитите, и съжаляваше, че не бе стигнал до Ларами. Тъкмо бе арестувал Брус Гоусет, защото бе разбрал, че участва в заговора за обира на банката, но Джеси Кимбало беше главатарят на бандата! Той и Гоусет започнаха веднага да се обвиняват взаимно. Тим Тейлър и Ласитър ги оставиха и тръгнаха към офиса. Шерифът събра група доброволци и издейства извънреден влак за Ларами, който получи без никакви затруднения от железопътните служби. В края на краишата бяха спасени техните пари.

И така, Ласитър се върна отново в Ларами малко след обяд. Слезе с двадесет въоръжени мъже. Със светкавична скорост се

отправиха към кръчмата „Девилс Плейграунд“ и заловиха всички бандити, които намериха там.

Докато доброволците се суетяха около бандитите, записваха имената им, слагаха белезниците и ги приготвяха за транспортиране за Шайен, Ласитър обиколи всички помещения в кръчмата, но не можа да намери Присила. Никой от мъжете не знаеше къде бе останала красивата червенокоса жена.

Ласитър отиде с тях до гарата, но не се качи на влака. Бе изпълнил мисията си. Бандата бе разбита. Сред мъжете бе заместникът на шерифа Чарли Хамър и Хенри Уорън, също и Грег Делейни и други познати лица, чиито имена не му бяха известни. Те бяха решили да свидетелстват против шефа си, така че нищо не спираше вече отмъщението на Немезида.

Ласитър се сбогува с Тим Тейлър и проследи с поглед влака, докато той напълно се скри. После се върна в хотела.

Там бе пристигнало нареждане от Вашингтон. Трябваше незабавно да се яви при някакъв главен офицер от Бригада Седем в Шеридан. Каква ирония на съдбата! Мислеше да заведе там Присила и да я настани при свои приятели, а сега се налагаше да пътува в същата посока, но сам.

Той продаде коня си и запази място в дилижанса за следващата сутрин.

Сиво и мрачно беше утрото, когато Ласитър тръгна от хотела за пощенската станция, следвайки пиколото, който не му позволи сам да си носи багажа, защото Ласитър бе раздал щедри бакшиши на персонала. Пощенският файтон тъкмо тръгна, когато някой изтича и кочияшът отново дръпна юздите. Беше жена. Ласитър галантно ѝ отвори вратата и онемя, когато разбра, че това е Присила. Тя се качи мълчаливо, седна до него и също така мълчаливо се притисна в него. Той я прегърна и удари с юмрук по тавана. Конете тръгнаха и файтонът потегли.

Ласитър притисна силно красивата червенокоса жена и я целуна. Тя обви с ръце шията му, усмихна се щастлива и затвори очи.

Не, нямаше защо да говорят.

Сега думите бяха излишни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.